

Збірник наукових матеріалів
І Міжнародної науково-практичної
інтернет - конференції
el-conf.com.ua

«ІННОВАЦІЇ ХХІ СТОЛІТТЯ»

10 серпня 2020 року

м. Вінниця

Інновації XXI століття, L Міжнародна науково-практична інтернет-конференція. – м. Вінниця, 10 серпня 2020 року. – Ч.1, 108 с.

Збірник тез доповідей укладено за матеріалами доповідей L Міжнародної науково-практичної інтернет - конференції «Інновації XXI століття», 10 серпня 2020 року, які оприлюднені на інтернет-сторінці el-conf.com.ua

Адреса оргкомітету:
21018, Україна, м. Вінниця, а/с 5088
e-mail: el-conf@ukr.net

Оргкомітет інтернет-конференції не завжди поділяє думку учасників. У збірнику максимально точно збережена орфографія і пунктуація, які були запропоновані учасниками. Повну відповідальність за достовірну інформацію несуть учасники, наукові керівники.

Всі права захищені. При будь-якому використанні матеріалів конференції посилання на джерела є обов'язковим.

ЗМІСТ

Економічні науки

<i>Базарова І.В.</i> РЕАЛІЗАЦІЯ КОМУНІКАТИВНОЇ СТРАТЕГІЇ ВСТАНОВЛЕННЯ КОНТАКТУ В ДИСКУРСІ СВІТСЬКОЇ БЕСІДИ	5
<i>Бібчук К.В.</i> ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ВИВЧЕННЯ ПРИРОДНИЧИХ ДИСЦИПЛІН У ВИЩІЙ ШКОЛІ ПІД ЧАС КАРАНТИНУ	8
<i>Благодир А.А., Степанець В.В.</i> ВИКОРИСТАННЯ ПОЛІГРАФА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ	11
<i>Бодня М.І.</i> ОСНОВНІ ПРИЙОМИ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ У ПРЕЗИДЕНТСЬКІЙ ВИБОРЧІЙ КАМПАНІЇ США (2016).....	16
<i>Будз В.П., Гоян І.М.</i> БОГ ЯК ПІДҐРУНТЯ МОРАЛІ	19
<i>Вовк Н.Г.</i> КОМАХИ ЯКІ РЯТУЮТЬ СВІТ.....	22
<i>Герасимчук Л.О., Бучковська А.О., Мельниченко В.С.</i> ДЕРЖАВНИЙ НАГЛЯД В ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ТА РАЦІОНАЛЬНОГО ВИКОРИСТАННЯ ВОДНИХ РЕСУРСІВ НА ТЕРИТОРІЇ ЖИТОМИРСЬКОЇ ОБЛАСТІ	24
<i>Денисенко Н.І.</i> ІМІТАЦІЙНА МОДЕЛЬ РАДІОЛІНІЇ З ВИКОРИСТАННЯМ UWB СИГНАЛУ	27
<i>Куриліна О.О., Калітник М.С., Зотова І.Г.</i> МОДЕЛІ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ: ПЕРЕВАГИ І НЕДОЛІКИ.....	31
<i>Кундин А.В.</i> НОВИЙ ТИП ОРГАНІЗАЦІЇ ГОСУДАРСТВА: РАЦІОКРАТІЯ.....	33
<i>Лелет С.М.</i> ЗМІСТ ТА ЕЛЕМЕНТИ МЕХАНІЗМУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ УПРАВЛІННЯ В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	39
<i>Мігунова О.О.</i> БУЛІНГ СЕРЕД ПІДЛІТКІВ В ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ.....	45
<i>Moskal T.D.</i> IMPLEMENTING A DISCUSSION METHOD INTO PRE-SERVICE TEACHERS' LEARNING ONLINE	47
<i>Плугатар Т.А.</i> ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДІВ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ УКРАЇНИ.....	51
<i>Подзірей Л.М.</i> ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ СУЧАСНОЇ МУЗИЧНОЇ ПЕДАГОГІКИ	57

<i>Прокопенко Д.П.</i> ЗВЕДЕННЯ МАС ПРИ ПЛОСКО-ПАРАЛЕЛЬНОМУ РУСІ ВХІДНОЇ ЛАНКИ.....	61
<i>Романюк О.Н., Марущак А.В., Шмалюх В.А.</i> АНАЛІЗ ТЕХНОЛОГІЇ DLSS ДЛЯ УСУНЕННЯ АЛІАЙЗИНГУ.....	67
<i>Сергета І.В., Браткова О.Ю., Макарова О.І.</i> ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ПРОВІДНИХ КОРЕЛЯТ ПСИХІЧНОГО ЗДОРОВ'Я ПІДЛІТКІВ ТА ХАРАКТЕРИСТИК УМОВ ЇХ ПЕРЕБУВАННЯ, ПОКАЗНИКІВ ФУНКЦІОНАЛЬНОГО СТАНУ І ОСОБЛИВОСТЕЙ ОСОБИСТОСТІ ДІВЧАТ ТА ЮНАКІВ.....	72
<i>Строченко Л.В.</i> КОНЦЕПТУАЛЬНА VS МОВНА КАРТИНА СВІТУ.....	77
<i>Терзи М.Б.</i> ИНКЛЮЗИЯ В СОВРЕМЕННОМ ОБЩЕСТВЕ.....	80
<i>Tkhor N.M., Popik I.P.</i> STYLISTIC PECULIARITIES OF J.F. KENNEDY'S INAUGURAL ADDRESS.....	84
<i>Федоренко С.О.</i> ОКРЕМІ ЕТИЧНО ВАЖЛИВІ РИСИ ОСОБИСТІСНОЇ ПРОБЛЕМАТИКИ ПЕДАГОГА-ХУДОЖНИКА.....	87
<i>Фанчук Т.А.</i> АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРИМУС В ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ.....	90
<i>Харитонюк О.Л.</i> ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ВЛАДИ: ВПЛИВ ПАНДЕМІЇ КОРОНАВІРУСУ (COVID-19).....	95
<i>Чиркіна С.В.</i> СУЧАСНІ ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ УКРАЇНИ: НОВІ РЕАЛІЇ СУСПІЛЬСТВА.....	98
<i>Шевченко В.В.</i> ПРОТИСТОЯННЯ ЖИТТЯ ТА СМЕРТІ В РОМАНІ ДЖ. ФАУЛЗА «КОЛЕКЦІОНЕР».....	101
<i>Юскович-Жуковська В.І., Шеремета О.В., Шеремета Р.В.</i> РОЗРОБКА МОБІЛЬНИХ ДОДАТКІВ У СФЕРІ ОСВІТИ.....	103

РЕАЛІЗАЦІЯ КОМУНІКАТИВНОЇ СТРАТЕГІЇ ВСТАНОВЛЕННЯ КОНТАКТУ В ДИСКУРСІ СВІТСЬКОЇ БЕСІДИ

Базарова І.В.,
асистент кафедри «Філологія»
Одеський Національний Морський Університет
м. Одеса, Україна

В останні десятиріччя лінгвісти приділяють чималу увагу дослідженню комунікативних стратегій (О.Я. Гойхман, Т. М. Надеїна 1997, Є. В. Ключев 2002, Ф.С. Бацевич 2004, В.В. Феніна 2005, А.С. Білоус 2010, Н.О. Бігунова 2017).

Звернімося до трактування лінгвістами терміну *комунікативна стратегія*. Є. В. Ключев вважає, що комунікативна стратегія є «сукупністю запланованих мовцем заздалегідь і реалізованих у ході комунікативного акту теоретичних ходів, спрямованих на досягнення комунікативної мети» [4, с.18].

О.Я. Гойхман та Т.М. Надеїна визначають мовленнєву стратегію як «усвідомлення ситуації в цілому, визначення напрямку розвитку і організацію впливу в інтересах досягнення мети спілкування» [3, с.208].

З точки зору Ф.С. Бацевича, комунікативна стратегія є оптимальною реалізацією інтенцій мовця щодо досягнення конкретної мети спілкування, тобто це контроль і вибір дієвих ходів спілкування і їх гнучкої видозміни в конкретній ситуації. Як правило, у випадку неконфліктного (кооперативного) спілкування його стратегію визначають пошуки «спільної мови», тобто основ діалогічного (або полілогічного) співробітництва: відбір мовних засобів представлення реального стану речей, вибір тональності спілкування, формування сприятливої атмосфери взаємодії всіх учасників комунікації і т.ін. [1, с.118].

В.В. Феніна стверджує, що «основною стратегією світської бесіди (*small talk*) є стратегія встановлення контакту, яка полягає в тому, що співрозмовники виробляють обмін фактичними висловлюваннями, спрямованими на встановлення нового або підтримання раніше встановленого комунікативного контакту. Висловлювання, що реалізують цю стратегію, як правило, прямують

відразу ж за етикетними репліками вітання або замінюють вітання, ініціюючи комунікацію. Частіше всього такі репліки найпростіші (стереотипні) за формою та змістом [5, с.129].

А.С. Білоус вважає, що в діалогічній єдності інтерес становлять «ініціальні фрази, які виступають в якості контактовстановлюючих реплік. У зв'язку з цим виділяють так звані *ice-breakers*, або репліки, ініціюючи спілкування, здатні ‘зруйнувати лід’ мовчання і допомагаючи невимушено приступити до комунікативного акту» [2, с.21].

Також В.В. Феніна пропонує наступну класифікацію комунікативних ситуацій, в яких мовці застосовують стратегію встановлення контакту в англomовному дискурсі світської бесіди: 1) початок робочого дня або короткі контакти в офісі; 2) початок службових контактів (колега – колега, начальник – підлеглий в ситуації переходу до суті справи, власне практичної діяльності); 3) початок ділових контактів і знайомств; 4) початок телефонних розмов; 5) зав'язування розмови біля каси між покупцем та касиром в супермаркеті; 6) зав'язування розмови між інструктором та учнем на уроці водіння автомобіля; 7) зав'язування розмови між клієнтом і обслуговуючим персоналом в перукарні, в ресторані [5, с.130].

Розглянемо стратегію встановлення контакту в англomовному дискурсі світської бесіди на власному фактичному матеріалі. В нашому матеріалі переважають ситуації 2, 4 і 5, тому наведемо приклади саме цих ситуацій.

Наведемо епізод з роману С. Кінселли «The Secret Dreamworld Of A Shopaholic», який ілюструє застосування стратегії встановлення контакту для початку службових контактів. Начальник на ім'я Філіп викликає підлеглу Ребеку Блумвуд для того, щоб запропонувати їй нове завдання:

That afternoon, Philip, the editor, calls my name, and I jump in fright.

“Rebecca?” he says. “A word.” And he beckons me over to his desk. His voice seems lower all of a sudden, almost conspiratorial, and he’s smiling at me, as though he’s about to give me a piece of good news “Rebecca?”

He’s thrusting a card at me. “I can’t make this press conference,” he says.

“But it could be quite interesting. Will you go? It’s at Brandon Communications”
[6, с.5].

У наведеному фрагменті невербальними засобами встановлення контакту слугують інтимне пониження голосу та усмішка, а вербальним засобом є повторне вживання звертання.

Наступний епізод ілюструє використання стратегії встановлення контакту на початку телефонної розмови: Ребека знаходиться на зустрічі, їй телефонує начальник Філіп, вона бере слухавку та починає розмову з вітання та звернення:

“Hello, Philip?” I say into the receiver — then immediately I wish I’d said something thrusting and impressive, like a simple “Yep.”

“Rebecca, listen, sorry to be a bore,” says Philip, “but I’ve got a migraine coming on. I’m going to head off home” [там само, с.11].

Щодо начальника, він встановлює контакт за допомогою звертання та вибачення, які передують головному повідомленню.

Наведемо ситуацію, в якій Ребека починає бесіду з касиром в магазині одягу, в якому проходить розпродаж. Для встановлення контакту з касиром, Ребека починає з вітання та асертиву, який не має інформативної цінності:

“Hi,” I say, trying to stay calm. “You’re ... you’re having a sale.”

“Yes.” The blond girl smiles. “Bit unusual for us” [там само, с.6].

Таким чином, комунікативну стратегію встановлення контакту в дискурсі світської бесіди (*small talk*) спостерігаємо на початку службових контактів та телефонних розмов (перед переходом до суті справи) та під час зав'язування розмови біля каси між покупцем та касиром в супермаркеті. В таких випадках комунікативну стратегію встановлення контакту реалізують стереотипні висловлювання (вітання, звертання, вибачення). Крім того, мовці вдаються до невербальних засобів: посмішки, скорочення дистанції між мовцями, пониження голосу.

Література:

1. Бацевич Ф.С. Основи комунікативної лінгвістики. Київ : Академія, 2004. 343 с.

2. Белоус А.С. Эволюция жанра светской беседы (small-talk): дис. ... канд. филол. Наук : 10.02.19. Нижний Новгород, 2010. 171 с.

3. Гойхман О. Я., Надеина Т. М. Основы речевой коммуникации: Учебник для вузов / Под ред. проф. О. Я. Гойхмана. Москва : ИНФРА-М, 1997. 272 с.

4. Ключев Е.В. Речевая коммуникация: успешность речевого взаимодействия. Москва : Рипол классик, 2002. 224 с.

5. Фенина В.В. Речевые жанры *small talk* и *светская беседа* в англо-американской и русской культурах : дис. ... канд. филол. Наук : 10.02.19. Саратов, 2005. 253 с.

6. Kinsella Sophie. The Secret Dreamworld Of A Shopaholic. London: Black Swan, 2000. 320 p.

УДК 378.018.43

Педагогічні науки

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ВИВЧЕННЯ ПРИРОДНИЧИХ ДИСЦИПЛІН У ВИЩІЙ ШКОЛІ ПІД ЧАС КАРАНТИНУ

Бібчук К.В.,

*старший викладач кафедри біологічних основ
фізичного виховання, здоров'я і спорту,
кандидат біологічних наук
Національний університет
«Чернігівський колегіум»
імені Т. Г. Шевченка
м. Чернігів, Україна*

Роль дистанційного навчання порівняно з іншими, більш традиційними формами освіти, такими як: стаціонарна, заочна та екстернат, з кожним роком зростає [1, с. 212]. Це пов'язано, в першу чергу, з визначальною особливістю дистанційного навчання – гнучкістю, – що дає можливість формувати будь-яку кількість груп; здійснювати індивідуалізацію навчання; мати на меті задоволення потреб студента [2, с. 285]. Все це врешті дозволяє вчитися в будь-якому місці та в будь-який час.

Проблему дистанційного навчання досить широко розглядали в своїх працях як зарубіжні, так і українські вчені: Дж. Андерсон, Т. Едвард, К. Кларк, Д. Левін, Дж. Мюллер, Т. Фенвік, Н. Хаггарт, П. Дмитренко, В. Кухаренко, Н. Корсунська, В. Рибалко, В. Олійник, П. Стефаненко та ін. Рішення про введення карантину в усіх закладах освіти України в зв'язку з пандемією COVID-19 (лист МОН України №1/9-154 від 11.03.2020 р.) максимально активізувало процес впровадження дистанційного навчання як єдино можливої форми в умовах карантину.

Метою нашого дослідження було: з'ясувати, як саме в період карантину організовувалося вивчення природничих дисциплін на факультеті фізичного виховання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка (НУЧК).

Дані були одержаних шляхом аналізу розкладу занять та результатів опитування викладачів природничих дисциплін факультету фізичного виховання НУЧК.

Згідно цих даних, викладачами природничих дисциплін для організації навчання під час карантину на факультеті фізичного виховання НУЧК найбільш часто використовувалися такі засоби: сервіс для відеоконференцій Zoom, навчальна платформа (Learning Management System або LMS) Moodle та веб-сервіс Google-клас (Google Classroom). Навчальна платформа Moodle рекомендована до використання в НУЧК згідно «Положення про Центр науково-методичної підтримки організації дистанційного навчання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г. Шевченка» [3]. Викладачі факультету використовували її для організації дистанційного навчання з деяких дисциплін і до карантину. Zoom та Google-клас як засоби для організації навчання широко розповсюдились саме під час карантину.

Найбільшою перевагою навчальної платформи Moodle є те, що вона дозволяє розмістити для доступу студентів безліч різноманітних матеріалів. Недоліком її вважається відсутність можливості для спілкування викладача зі студентами через відеозв'язок, а лише через чат, форум або шляхом особистих повідомлень, але і це треба налаштовувати окремо. Викладачі, які до карантину не мали справи з цією навчальною платформою, вважали її

надто складною і найчастіше віддавали перевагу Google-класу.

Веб-сервіс Google-клас містить дещо менше функцій, але його інтерфейс є більш інтуїтивно зрозумілим. Можливість відеозв'язку, на жаль, відсутня і тут. В майбутньому, коли новий сервіс відеотелефонного зв'язку Google Meet достатньо розкинеться і буде зроблено його інтеграцію з Google-клас, викладачі зможуть обмежитися одним сервісом, який би суміщав всі необхідні функції. Також в Google-класі складно створювати тести та вести облік успішності, якщо студентів більш 100 осіб [4], тоді як в Moodle це реалізується легко.

Незалежно від того, чи викладач використовував навчальну платформу Moodle чи веб-сервіс Google-клас, йому доводилося додатково застосовувати також і сервіс для відеоконференцій Zoom – для реалізації безпосереднього спілкування зі студентами. Zoom теж має ряд недоліків, але, попри них, він дозволяє викладачу повернутися до звичного аудіовізуального проведення лекційних та практичних занять.

Таким чином, дослідження показало, що переважна більшість викладачів природничих дисциплін на факультеті фізичного виховання НУЧК використовували сервіс для відеоконференцій Zoom. Додатково до нього застосувалися також Moodle та Google-клас, з незначним переважанням в бік першого. На підсумкових формах контролю (заліки та екзамени) використовувався виключно Zoom. Перспективою подальших розвідок може бути детальне вивчення переваг та недоліків в реаліях української освіти кожного з цих засобів дистанційного навчання з метою забезпечення більш усвідомленого їх вибору викладачами.

Література:

1. Зайцева, І.О. (2014). Дидактичні умови оптимізації дистанційного навчання у вищій школі. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*, № 4 (38), 212–219.
2. Татаринів, К.А. (2019). Проблемы и возможности дистанционного обучения студентов. *Балтийский гуманитарный журнал*, 8 (1 (26)), 285–288.

3. Національний університет «Чернігівський колегіум» імені Т.Г. Шевченка (2019). *Положення про Центр науково-методичної підтримки організації дистанційного навчання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г. Шевченка*. Вилучено з <https://drive.google.com/file/d/1qxRdIv-owrx2rZGu6tg8ixlSgX9DMmfhE/view>.

4. Evergreen (25.03.2020). *Дистанционное обучения с использованием Google Classroom, инструментов Microsoft и LMS-систем: Source LMS, Moodle и др.* Вилучено з <https://evergreens.com.ua/ru/articles/lms-comparison.html>.

УДК: 343.144.5

Юридичні науки

ВИКОРИСТАННЯ ПОЛІГРАФА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Благодир А.А.,

к.ю.н., доцент

Степанець В.В.,

здобувач вищої освіти другого рівня

Національний університет водного господарства

та природокористування,

м. Рівне

Анотація. Проблема ефективності розслідування злочинів та отримання достовірної інформації під час допиту осіб, винних у вчиненні злочину, свідків, потерпілих існує досить довго. Адже під час допиту вище вказаних осіб слідчий, прокурор, слідчий суддя не може повністю довіряти показанням осіб, що були допитані і тому є завжди підозра в тому, що показання осіб є брехнею. Щоб це перевірити створили відповідний прилад, який має назву «Поліграф».

Мета роботи розкрити принцип діяльності приладу, визначення його ефективності під час допиту осіб, визначити недоліки приладу, та його використання у кримінальному процесі.

Ключові слова: поліграф, кримінальне провадження, слідчий, підозрюваний, правоохоронна діяльність.

З кожним роком зростає кількість випадків використання поліграфа. Україна

не є винятком в даній ситуації, оскільки в даний скрутний час для України істинна не завжди є правдивою, а щоб її перевірити і застосовують відповідний прилад поліграф, що дає змогу встановити істинність, правду без похибок та брехні. На даний час прилад широко використовують приватні підприємці для прийняті на роботу людей, а також відповідні спец. служби України.

Поліграф (детектор брехні) - це багатоцільовий прилад, призначений для одночасної реєстрації подиху, кров'яного тиску, біострумів мозку, серця, м'язів та інших фізіологічних процесів, тобто прилад, який фіксує фізіологічні зміни в тілі людина, яка тестується. Сучасні детектори брехні складаються з ноутбука, на екрані якого відображаються графіки, сенсорного блока для перетворення показників організму в цифровий сигнал та датчиків (зазвичай 7-8 штук), що прикріплюються до тестованої людини. Іноді для додаткового аналізу результатів тесту використовується відеокамера або інші пристрої визначені законодавством України.

Тест на поліграфі може пройти будь-який громадянин України звернувшись у відповідні служби, або безпосередньо до приватних експертів-поліграфологів. Ці особи проходять спеціальні курси навчання, що дає їм змогу використовувати цей прилад, та проводити тестування людей. В Україні широко використовують поліграф "РУБІКОН" преміум комплектація, який застосовують для курсів поліграфологів. До комплекту поліграфа входить:

- 1) антивандальна валіза з клапаном перепаду тиску для транспортування літаком;
- 2) автоматичний тонометр для вимірювання тиску респондента;
- 3) автоматичний алкотестер, що використовується при ознаках алкогольного сп'яніння;
- 4) додатковий давач тремору для професійного виявлення протидії респондента.

Необхідно і з'ясувати принцип його роботи. Професійне поліграфологічне обстеження складається з трьох етапів:

1 етап - передтестова співбесіда, обстеження та аналіз поліграм. Під час передтестової співбесіди поліграфолог заповнює необхідні документи та

обговорює тестові питання, для того, щоб обстежуваний повністю зрозумів кожне запитання перед проходженням обстеження. Поліграфолог також пояснює процес перевірки на детекторі брехні та відповідає на всі запитання, що викликають занепокоєння в обстежуваного.

2 етап - Поліграфолог закріплює на тілі обстежуваного необхідні датчики, які під час своєї роботи та поставлення питань тестованому в режимі реального часу фіксують кардіологічні показники (тиск/пульс), дихальні (два канали дихання), гальванічні (шкірно-гальванічні реакції), плетизмограму (кровонаповнення в периферичних судинах) та сигнали з датчика руху (переміщення тіла), що дозволяє визначати спроби протидії. Після закріплення датчиків поліграфолог ставить попередньо обговорені питання, що вимагають односкладової відповіді — «так» або «ні». Фізіологічні показники реєструються з датчиків детектора брехні у формі поліграм. Перші запитання, які ставить поліграфолог, є нейтральними. Цими питаннями, які ще називають контрольними, поліграфолог фіксує фізіологічні показники людини за звичайних обставин. Потім починаються релевантні питання (які стосуються обставин, істинність яких встановлюється), які порівнюються з контрольними. Завдяки цьому визначається правдивість відповідей.

3 етап - поліграфолог аналізує поліграми, які він отримав під час проходження тесту та робить висновок щодо правдивості обстежуваної особи.

Що стосується використання поліграфа в кримінальному провадженні, на мою думку це є досить вірно з боку державних органів, що здійснюють досудове розслідування. Адже результати тесту більшою мірою можуть виправдати особу або навпаки підтвердити його винуватість. Більшість науковців у сфері правоохоронної діяльності схиляються до думки, що інформація, отримана за допомогою поліграфа, може бути доказом у кримінальних провадженнях. Такої ж думки поліграфологи, які проводять тест. Вони погоджуються з цією думкою, пояснюючи, що поліграф майже неможливо обдурити.

Також у випадку введення поліграфічного дослідження у кримінальне провадження виникає питання щодо допиту свідків на поліграфі, оскільки у нас

виникає конкуренція норм ч. 3 ст. 28 Конституції України («Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям»)[1] та ст. 352 Кримінального кодексу України («Відмова свідка від надання показань...»).. Конституцією передбачено право людини на відмову від будь-якого дослідження щодо неї, водночас Кримінальний кодекс встановлює відповідальність за відмову від надання показань. Однак поліграф — це метод, за допомогою якого можна виявити істинність завдяки знанню правдивості відповідей людини.

Показання осіб, що проходили тест на поліграфі можна вважати, як доказ у кримінальному провадженні, якщо безпосередньо суд призначає судову експертизу з використанням поліграфа. Ця психофізіологічна експертиза у вигляді дослідження поліграфологом на основі спеціальних знань з використанням поліграфа психофізіологічних реакцій особи у відповідь на пред'явлені в ході дослідження стимули з метою перевірки достовірності інформації, що надається досліджуваною особою

Проведення психофізіологічної експертизи з використанням поліграфа можливе на підставі:

- 1) постанови слідчого чи прокурора (ст. 110 КПК України);
- 2) звернення сторони захисту: підозрюваного, обвинуваченого, їх захисників чи
- 3) представників (ч. 1 ст. 242 КПК України);
- 4) ухвали суду з власної ініціативи чи за клопотанням учасників кримінального
- 5) провадження (ст. 332 КПК України).[2, с.204]

Основними причинами використання поліграфа в кримінальному провадженні є те, що він може широко застосовуватись для будь-якого виду розслідування і дозволяє швидко виявляти брехню та встановлювати істинність у справах. Забезпечує отримання додаткової інформації, яка прямо або побічно пов'язана з напрямом або об'єктом розслідування. Прискорює хід розслідування при відносно невисоких витратах. Характеризується високою ефективністю у

перевірці доказів сторін та можливістю виявити нові фактичні обставини, що при певних причинах не були досліджені в минулому. І як на мене найголовніше, поліграф дає змогу стверджувати про причетність або непричетність цієї особи до конкретних правопорушень. І тим самим дає змогу суду швидко розглядати справи та визнавати осіб винних у кримінальному правопорушенні. І це є досить ефективно та результативно.

Також варто зазначити те, що сучасний світ стає все більш і більш розвиненим, і тому на сьогодні є безліч способів для того, щоб підготуватись до тесту на поліграфі. А якщо людина може підготуватись до тесту на поліграфі, то можна зробити висновок, що результат тесту не буде на сто відсотків істинним та правдивим. Відповідні спеціалісти, які детально досліджують поліграфи дають поради як підготувати себе до тесту на поліграфі.

1. Підготовка фізична – в ню входить сон, щонайменше 8 годин. Потрібно добре поїсти, але ні в якому разі не потрібно переїдати.

2. Дозволяти собі нервувати. Це означає, що перед тестом потрібно якимось чином себе рознервувати і безпосередньо на тесті стрес буде важче викликати незручними для людини питаннями.

3. Не потрібно брехати по дрібницях.

4. Уникати квапливості. Якщо сильно квапитись то є можливість заплутатись у своїх відповідях на питання.

5. Уявляти щось приємне. Це допоможе розслабитись і не так нервувати під час проходження тесту на поліграфі.

Отже, варто зазначити, що питання використання поліграфів недостатньо закріплене на законодавчому рівні. На сьогодні популярність поліграфу набула широкого масштабу за рахунок набору кандидатів на службу в поліцію та у Державне бюро розслідувань, але на превеликий жаль як засіб доказування у кримінальному провадженні є не досить поширеним. Багато експертів-поліграфологів вважають, що поліграф все таки попри спроби його намагатись обманути і підготуватись до тесту, чітко визначає де є правда і брехня, і тому результат тесту можна використовувати як засіб доказування у кримінальному провадженні.

Література:

1. Конституція України: Закон України : від 28.06.1996 № 254к/96-ВР URL: [http:// zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80](http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80). 2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України : від 13.04.2012 № 4651-VI URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.

УДК: 32.019.5

Політичні науки

ОСНОВНІ ПРИЙОМИ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ У ПРЕЗИДЕНТСЬКІЙ ВИБОРЧІЙ КАМПАНІЇ США (2016)

Бодня М.І.,
студент факультету соціології та управління
Запорізький національний університет
м. Запоріжжя, Україна

Політичний імідж є ключовим поняттям будь-якої передвиборчої кампанії, оскільки направлений на формування уявлення про кандидата чи партію. Президентська виборча кампанія (2016) в США актуалізувала потребу формування яскравих та нестандартних образів політичних суб'єктів, що стало трендом світової політики. Аналіз іміджевих прийомів, що використовувалися у 2016 році, сприятиме цілісному розумінню особливостей формування іміджу кандидатів, а також дозволить у подальших наукових розвідках визначити їх ефективність/неефективність у нинішній виборчій кампанії.

Загалом, у політичній науці проблематика формування політичного іміджу досить широко представлена в роботах зарубіжних (Л. Браун, С. Голдмен, Ж. Сегела, та ін.) та українських (Д. Видрін, Г. Почепцов, В. Королько та ін.) науковців. Це розширює можливості аналізу особливостей використання різних інструментів та прийомів іміджу в політичній практиці.

На думку Г. Почепцова, у процесі формування політичного іміджу суб'єкта доцільно використовувати наступні інструменти: «позиціонування», «вербалізація», «деталізація» та «архаїзація». Сутність інструменту «позиціонування»

полягає у перетворенні незнайомого для суспільства об'єкта у знайомий та потрібний. Він актуалізує відмінності між політичними суб'єктами [1, с. 129-140].

Наприклад, Д. Трамп позиціонував себе як радикальний, позасистемний кандидат. Його радикальність проявлялася у гучних заявах, деяких аспектах політичної програми (наприклад, спорудження стіни з Мексикою). Запит суспільства на таку радикальність з'явився, за словами самого Трампа, через десятки років бездіяльності президентів від Демократичної партії [2]. Він не мав політичної кар'єри, але при цьому був професіоналом, бо великий акцент уваги робився саме на його здобутках у бізнес сфері.

Х. Клінтон зробила ставку на конкретні сегменти електорату, а точніше на сексуальні та расові меншини, інвалідів, працюючих матерів, іммігрантів тощо. Великий акцент робився на тому, що вона могла б стати першою жінкою-президентом. Це привернуло жіночу частину електорату, особливо на фоні того, що багато жінок називали Трампа сексистом через деякі скандали. Клінтон пропонувала суспільству м'яку та толерантну політику, тому вона сприймалася більше як стабільний кандидат.

Інструмент «вербалізації» направлений на правильну вербалізацію інформації. Одну і ту ж інформацію можна сказати по-різному, тим самим, нав'язуючи досить різне сприйняття [1, с. 180-193]. Трамп дуже активно користувався цим інструментом, наклеюючи «ярлики» на своїх опонентів. Наприклад, Х. Клінтон він назвав «кривою Клінтон», а до цього представника своєї ж партії Т. Круза назвав «брехливим Тедом» [3; 4]. Слід також додати, що Трамп не лише використовував цей інструмент проти конкретних людей, але й політичну систему США називав сфальсифікованою та корупційною [2]. Використання даного прийому Клінтон не мало особливого успіху, хоча вона називала свого основного опонента «самовпевненим Трампом» [5].

«Деталізація» потрібна для стиснення об'єму інформації у певних деталях, тобто зовнішніх характеристиках [1, с. 187-189]. Цей інструмент активно використовували обидва кандидати. Невід'ємним елементом іміджу Трампа була червона краватка, яка дуже гарно підкреслювала його характер на

цих виборах. Загалом червоний колір асоціюється з агресивністю та темпераментністю, а тому часто використовується іміджмейкерами для акцентування уваги на потрібних рисах кандидата [6].

Важливою частиною іміджу Хілларі є її посмішка, яка символізує не лише певний оптимізм, а й впевненість у собі. Вона так часто посміхається, що це стало елементом її іміджу. Тому на фоні агресивного іміджу опонента, Клінтон дійсно виглядала оптимістичним кандидатом. Також можна зазначити наступну деталь. Крій пройми рукава на її жакеті завжди настільки вільний, що вона в будь-який момент може привітати аудиторію помахом руки. Зазвичай, вітання та жести запам'ятовуються аудиторії найбільше.

Інструмент «архаїзації» направлений на пошук спільних реакцій тієї частини суспільства, на яку спрямована виборча кампанія. Мова йде про об'єднавчу ідею, що здатна мобілізувати суспільство [1, с. 192-193]. Найбільш яскраво цей прийом використав Трамп, посиляючись на свою біографію успішного мільярдера. Для пересічного громадянина США його історія сприймалася як справжня американська мрія, що реалізувалася на практиці. Клінтон цей прийом використовувала, коли намагалася виставити опонента ворогом США, наклеюючи на нього ярлик маріонетки [2].

Отже, у виборчій кампанії 2016 року обидва кандидати досить широко використовували різні інструменти формування політичного іміджу. Вони мали абсолютно протилежний електорат. Трамп орієнтувався на більшість, яка втомилася від політичної коректності та традиційних кандидатів, використовуючи більш агресивні та нестандартні прийоми. Клінтон робила ставку на «всіх інших», використовуючи більш толерантні прийоми до формування іміджу.

Література:

1. Почепцов Г. Имиджелогия. Киев: Ваклер, 2001. 580 с.
2. Заключительный раунд президентских теледебатов в США. URL: <https://youtu.be/-JiV--wDG4w> (дата звернення: 14.07.2020).
3. Donald J. Trump. «Crooked Hillary». URL: <https://twitter.com/realDonaldTrump/status/721695114943442946?s=20> (дата звернення: 16.07.2020).

4. Donald J. Trump. «LYIN' TED». URL: <https://twitter.com/re-alDonaldTrump/status/709115011487178756?s=20> (дата звернення: 16.07.2020).

5. Liz Kreutz. Hillary Clinton Nicknames Donald Trump the 'Presumptuous Nominee'. URL: <https://abcnews.go.com/Politics/hillary-clinton-dubs-donald-trump-presumptuous-nominee/story?id=38945606> (дата звернення: 16.07.2020).

6. Шерман О. М. Колористика одягу в системі візуальних параметрів іміджу політичного лідера: діахронічний та синхронічний аспект. *Вісник Донецького національного університету ім. В. Стуса. Сер. Політичні науки.* 2016. № 1. С. 108-111.

УДК 116: 316.3.+572.028

Філософські науки

БОГ ЯК ПІДГРУНТЯ МОРАЛІ

Будз В.П.

*кандидат філософських наук, доцент,
докторант*

*Львівського національного
університету імені Івана Франка
м. Львів, Україна*

Гоян І.М.

*доктор філософських наук, професор,
декан філософського факультету*

*Прикарпатський національний
університет імені Василя Стефаника
м. Івано-Франківськ, Україна*

У сфері філософії, зокрема етики мислити моральні явища можна тільки на основі пошуку їх фундаментальних сутностей, зокрема шукаючи причину чи субстанцію, яка є основою функціонування відповідного явища, а в даному випадку – моралі. Але так як сутність, причина, субстанція природних та суспільних явищ і процесів не можуть бути дані у чуттєвому досвіді, то шукаючи підґрунтя явищ слід звернутись до тих філософських понять, які власне й *вказують* на сутнісні риси тих чи інших явищ.

Ті чи інші філософські поняття виражають сутнісні риси певних природних і суспільних явищ. Зокрема, наприклад, поняття «істини», як вважає Г. Будз, може бути основою для буття філософії взагалі [1]. З точки зору М. Дойчика, саме гідність є підґрунтям для індивідуального морального самовизначення [2]. На думку І. Гояна, цінності є в основі прийняття моральних і правових рішень [3]. Н. Кривда та С. Сторожук вважають, що культурна ідентичність є основою колективної єдності [4]. В. Будз зазначає, що народ, територія і культура є основою розвитку історичного процесу [5]. Також можна стверджувати, наприклад, що світогляд, є основою мотивації людської діяльності [6]. У свою чергу, в цьому невеликому дослідженні мова йтиме про поняття «Бога», яке необхідне для можливості буття моралі.

Саме поняття «Бога», як показав І. Кант [7] є в основі можливості становлення моралі взагалі. На думку І.Канта, «...поняття про божественну сутність... досконало узгоджується з моральними принципами розуму. Отож у кінцевому підсумку все ж таки лише чистий розум, але тільки в свому практичному вжитку, має таку заслугу, що те знання, яке чиста спекуляція може лише припускати, але не здатна обґрунтувати, він пов'язав із нашими найвищими інтересами, і тим зробив його хоча й не демонстративним догматом, та проте цілковито необхідною передумовою до своїх найістотніших цілей» [7, с. 463]. В такому кантівському сенсі *поняття Бога – це необхідна умова моралі*, тобто необхідна основа для того щоб практичний розум робив свої засновки щодо вирішення моральних проблем, бо дійсно, яка основа може бути гарантом істинності моральних суджень? Нею може бути або поняття Бога, а утилітарно-прагматичне задоволення і користь, але останні є надто суб'єктивними та егоїстичними щоб бути універсальними засадами моралі, оскільки задоволення, користь і смаки – це надто суб'єктивні індикатори та критерії моралі. Саме тому уявлення про Бога як про найдосконалішу, найсправедливішу, найдобрішу сутність можуть бути гарантом моральних суджень.

На наш погляд, поняття «Бога» забезпечує можливість морально-етичних відносин, власне *можливість етичного* через *онтологічний зріз* цього поняття,

який передбачає, що з необхідністю існує деяка вища, справедлива сутність, яка є гарантом моральних дій людини.

В інакшому випадку, якщо такої вищої, справедливої та необхідної сутності (Бога) не існує, то відповідно й людина є смертною, а тому немає суттєвої мотивації для того щоб здійснювати моральні дії, оскільки вони не можуть бути помічені ніким.

Саме Бог помічає моральні зусилля людини, а тому Він має повноваження здійснювати моральну оцінку дій людини. В такому аспекті для можливості моралі необхідна також віра в існування Бога, тобто людина має «включити» на рівні свого світогляду поняття «Бога» і має бути переконана в Його існуванні. Якщо поняття «Бога» не включене у світогляд людини, то відповідно моральні вчинки людини не мають своєї основи.

Література:

1. Будз Г. І. Проблема істини у філософії як можливість філософії. В: А. Ф. Карась, ред., *Тези міждисциплінарної конференції «Трансформація парадигм мислення та концепцій знання під впливом сучасних викликів у загальній, соціальній, практичній і прикладній філософії»*, (29–30 листопада 2007 р., м. Львів). Львів: ВЦ ЛНУ, 2007. С. 119–121.

2. Дойчик М. В. *Ідея гідності в історії європейської філософії*. Видання 2-ге, доповнене. Івано-Франківськ: Прикарпат. нац. ун-т ім. В. Стефаника, 2018. 394 с.

3. Hoian I. M. Axiological Aspects of Moral and Legal Decision-Making. *Anthropological Measurements of Philosophical Research*, 2019. Vol. 16. P. 66–77. DOI: <https://doi.org/10.15802/ampr.v0i16.187572>

4. Кривда Н. Ю., Сторожук С.В. Культурна ідентичність як основа колективної єдності. *International Journal of Innovative Technologies in Social Science* 4(8). 2018, Vol.2. С. 58–63.

5. Будз В. П. *Соціально-філософські погляди М.Грушевського: футурологічний аспект*. Івано-Франківськ: Місто НВ, 2003. 160 с.

6. Будз В. П., Гоян И.Н. Мировоззренческие факторы мотивации человеческой деятельности. *Социальное воспитание*. 2016. № 2 (8). С. 10–17.

7. Кант, І. (2000). *Критика чистого розуму*. (пер. з нім. та приміт. І. Бурковського). Київ: Юніверс. 504 с.

УДК 63.638.1+595.799

Природничі науки

КОМАХИ ЯКІ РЯТУЮТЬ СВІТ

Вовк Н.Г.

*викладач вищої категорії
Ірпінського національного коледжу
економіки та права*

Більшу частину живих істот на Землі складають комахи. Ними харчуються птахи, кажани і дрібні ссавці. Вони запилюють до 75% всього врожаю в світі, розпушують і збагачують ґрунт і не дають шкідникам надмірно розмножуватися. Дослідження показують, що популяція багатьох видів комах, наприклад бджіл, за останні роки суттєво скоротилися

Натуральний мед – продукт життєдіяльності квіток і бджіл. Хімічний склад залежить перш за все від його походження, природних та кліматичних умов. Мед містить близько 60 різних речовин. Головною складовою частиною всіх сортів меду є вуглеводи: глюкоза (виноградний цукор) та фруктоза (плодовий цукор). Крім того, мед має до 20% води та багато інших речовин. [1]

З літописів та легенд Україну згадують як землю, що тече молоком та медом. На жаль, поступово в Україні стає менше і першого, і другого.

Україна є на 5-му місці у світі за виробництвом продукції бджільництва й поступається лише Китаєві, Аргентині, Туреччині та США. За офіційною статистикою, в Україні нараховується майже 4 мільйони сімей бджіл. Виробляється 75 тисяч тонн меду на рік, з яких на експорт іде десята частина. Кожної весни пасічники втрачають близько 46 тисяч бджолосімей. Цьогоріч найбільше постраждали Полтавська, Рівненська та Чернігівська області.

Зникнення бджіл загрожує не тільки втратою меду, але й ставить під загрозу врожаї фруктів, овочів, ягід, горіхів та деяких злаків. Запилення

багатьох рослин, і отже, їх врожайність повністю залежать від активності бджіл. Одна бджолина сім'я може обпилити за день близько 3 мільйонів квітів. По ефективності з бджолами не можуть зрівнятися інші комахи: джмелі, метелики, жуки і мухи.[2, с 8]

Чому зникають бджоли, дослідників цікавило давно. Проблема спостерігалася у всіх країнах світу. Серед головних ворогів бджіл називають паразитів, зокрема, кліща варроа, який поширився на весь світ з Азії у 1970-і роки. Він висмоктує з бджіл кров і заражає їх варратозом, що ослаблює комаху й може зрештою призвести її до загибелі. А також: **пестициди, інфекції та паразити, вплив електромагнітного випромінювання, зміна клімату.**

Питання розвитку бджільництва в Україні досліджували вітчизняні вчені: академік Поліщук В.П., членкор. УААН Бондарчук Л.І., к.б.н. Багрій І.Г., к.е.н., доцент Приймак Г.М. та ін.

Зникнення бджіл може призвести до гострого дефіциту м'ясних і молочних продуктів, овочів і фруктів. Цікавий феномен бджоли, що вона навіть мертва є корисною для людини. Її тіло містить багато біоактивних речовин.

Вчені попереджають людство, що в разі «випадання» з нашої екосистеми бджіл, то нашу планету чекають незворотні наслідки.

Відомий фізик Альберт Ейнштейн, який відрізнявся геніальною прозорливістю, ще в 1940х роках пророкував: якщо бджоли вимруть, то через чотири роки після цього загинуть і люди. Може, і жартома сказав, а влучив у ціль. Справа в тому, що зникнення бджіл з нашої планети може посилити продовольчу кризу, яка вже почалася [3,с.32]

Вже і зараз є місця на Землі (наприклад, в деяких районах Китаю), де бджоли зникли повністю і їх діяльність як запилювачів пробують виконувати люди, але ефективність цих заходів досить низька. Тому збережемо бджіл - збережемо біорізноманіття, збережемо здорове покоління наших людей.

Література:

1. <https://www.unian.ua/ecology/salvationspecies/10472082-vcheni-poperedili-shcho-40-komah-znahodyatsya-pid-zagrozoju-zniknennya.html>

2. Приймак Г. М. Бджільництво: запитання та відповіді. — К.: УААН, 2003. — 600 с.

3. Емельянов И. Г. Разнообразие и его роль в функциональной устойчивости и эволюции экосистем. - Киев, 1999. - 168 с.

УДК 504.06:349.6:504.4(477.42)

Природничі науки

ДЕРЖАВНИЙ НАГЛЯД В ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ТА РАЦІОНАЛЬНОГО
ВИКОРИСТАННЯ ВОДНИХ РЕСУРСІВ НА ТЕРИТОРІЇ ЖИТОМИРСЬКОЇ
ОБЛАСТІ

*Герасимчук Л.О.,
доцент кафедри загальної екології
Бучковська А.О., Мельниченко В.С.,
студенти освітнього ступеня магістр
факультету екології і права
Поліський національний університет
м. Житомир, Україна*

У сучасних умовах використання та охорона вод є надзвичайно складною проблемою, оскільки більшість з них є забрудненими або засміченими [1, с.80]. В Основних напрямках державної політики України вказано, що однією з перших причин екологічних проблем є «незадовільний контроль за дотриманням природоохоронного законодавства та незабезпечення невідворотності відповідальності за його порушення» [2].

На сьогодні проблематиці державного контролю (нагляду) присвячено серію праць [3-5]. Проте, висвітлення в літературі державного контролю в галузі охорони та раціонального використання водних ресурсів Державною екологічною інспекцією, і тим більше, результатів його здійснення в межах регіонів, практично відсутнє, що і зумовило вибір теми досліджень.

Протягом 2017 р. 137 водокористувачів Житомирської області здійснювали скиди у поверхневі водні об'єкти (у 2016 р. та 2015 р. – 132 суб'єкта господарювання). 24 підприємства допустили забруднення поверхневих вод (у

2016 р. – 23 підприємства). Найбільші перевищення нормативів ГДС допустили: Коростишівське МКП «Водоканал»; Будинкоуправління № 3 ЖКЕЧ району смт. Озерне; ТОВ «Комплекс екологічних споруд» м. Бердичів; Овруцьке КП «Комунальник»; Макарівська КЕЧ району. Протягом цього ж року видано 134 дозволи на користування водними об'єктами загальнодержавного значення та 51 – місцевого значення.

За 2017 р. Державною екологічною інспекцією у Житомирській області було здійснено 905 перевірок, з них 223 – у галузі підземних та поверхневих водних ресурсів (25 %). Протягом 2015 – 2017 років на долю планових перевірок приходило від 54 % до 68 %, позапланових – від 32 % до 46 %. У структурі причин здійснення позапланових заходів переважають звернення фізичних та юридичних осіб – 55 %.

За результатами перевірок відповідно до виявлених порушень посадовими особами ДЕІ у Житомирській області, приймалися рішення про: складання протоколу про адміністративне правопорушення; накладання адміністративних стягнень; передавання матеріалів перевірки з ознаками злочину правоохоронним органам; розрахунок розмірів відшкодування збитків; пред'явлення претензій; обмеження чи припинення діяльності підприємств.

Так, протягом 2015 – 2017 рр. інспекторами було складено 119, 191 та 207 протоколів про адміністративне правопорушення відповідно.

Одним із видів стягнень, що можуть застосовуватись за вчинення адміністративних правопорушень, є штраф. Протягом 2017 р. було накладено штрафів на суму 33,7 тис. грн., з них 14 тис. грн. – за результатами планових перевірок (у 2016 р. – 23 тис. грн., у 2015 р. – 12,3 тис. грн.) 19,7 тис. грн. – за результатами позапланових перевірок (у 2016 р. – 10,4 тис. грн., у 2015 р. – 5,7 тис. грн. Відсоток стягнень штрафів за результатами планових заходів контролю складав 78,9 (2015 р.), 98,4 (2016 р.) та 87,5 (2017 р.), а за результатами позапланових заходів – 92,2 %, 82,77 та 91,2 % відповідно.

Матеріалів, призначених для передачі до правоохоронних органів, а також таких, що містили ознаки кримінального порушення, протягом 2015 –

2016 років не було. У 2017 р. порушено 1 кримінальну справу за фактом загибелі риби внаслідок забруднення річки Случ в Баранівському районі.

Серед основних порушень в галузі були зафіксовані: спуск водного об'єкта; наднормативні скиди забруднюючих речовин; аварійні скиди; відсутність дозволів на спеціальне водокористування. За фактами виявлених порушень протягом 2017 р. суб'єктам господарювання пред'явлено 42 претензії на суму 435,093 тис. грн., стягнуто 32 претензії (76,2 %). У 2016 р. було задоволено 82 % претензій (23 із 28 пред'явлених), у 2015 р. – 95,6 % (22 із 23 пред'явлених).

У 2017 р. із 435,093 тис. грн. нарахованих і пред'явлених збитків було стягнуто 39,056 тис. грн., у 2016 р. – із 2119,251 тис. грн. стягнуто 3617,189 тис. грн. із урахуванням попереднього періоду, у 2015 р. – 5011, 635 тис. грн. із 1523,987 тис. грн.

Протягом 2017 р. було передане до судових органів 1 рішення про тимчасову заборону (зупинення) діяльності. Прийнятих рішень щодо заборони діяльності у 2017 р. не було.

Досліджуючи окремі аспекти державного нагляду було виявлено ряд недоліків, а саме: відсутність детальної інформації на веб-сайтах органів держнагляду; низькі рівні штрафів за порушення природоохоронного законодавства; використання перевірок як джерела доходу.

Література:

1. Валерко Р.А., Герасимчук Л.О. Оцінка впровадження системи інтегрованого управління водними ресурсами відповідно до Європейського законодавства на регіональному рівні. *Natural sciences: history, the present time, the future, EU experience: International scientific and practical conference, 27–28 september 2019 р. Republic of Poland, Włocławek, Kujawska Szkoła Wyższa we Włocławku, 2019. С. 68–71.*

2. Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2030 року : Закон України, Стратегія від 28 лют. 2019 р. № 2818-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2697-19>.

3. Власенко Ю. Л. Реформування системи державного екологічного контролю як напрям реалізації екологічної політики України. *Екологічне право України*. 2016. № 1-2. С. 90–92. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/eklprukr_2016_1-2_24.

4. Герасимчук Л. О. Державний нагляд (контроль) за охороною атмосферного повітря на території Житомирської області. *Сучасні перспективи розвитку науки* : матеріали III Міжнародної наук.-практ. конф., 10-11 верес. 2019 р. Київ, 2019. С. 44–45.

5. Яковлев І. О. Державний екологічний контроль в умовах територіально-адміністративної та економічних реформ в Україні (Нова парадигма). *Економіка та право. Сер. Право*. 2015. № 2. С. 92–96.

УДК 621.391

Технічні науки

ІМІТАЦІЙНА МОДЕЛЬ РАДІОЛІНІЇ З ВИКОРИСТАННЯМ UWB СИГНАЛУ

Денисенко Н. І.,

бакалавр

Інституту телекомунікаційних систем

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут

імені Ігоря Сікорського»

м. Київ, Україна

Імітаційна модель симплексної системи складається з передавальної та приймальної частини, а також тракту радіопередачі.

У загальному випадку передавач UWB сигналів, який зображено на рис.1 [1], являє собою генератор імпульсів з регульованим параметром: фазою, амплітудою, часовою затримкою.

Необхідний вид модуляції вводиться шляхом зміни величини регульованого параметра. Зазвичай в тракті передачі використовується генератор для створення опорних прямокутних імпульсів, з яких проводиться формування імпульсу необхідної форми для створення базових імпульсів з подальшим введенням модуляції. При виборі характеристики формуючого

фільтра проводиться зміна форми імпульсу так, щоб найкращим чином задовольняти вимогам спектральної маски відповідного стандарту [1]. З виходу модулятора сигнал поступає на підсилювач, після якого надходить до антени.

Рис.1. Типова структура імпульсного UWB передавача

В програмному середовищі NI AWR Design Environment 13 було модельовано схему передавача з урахуванням особливостей передавального пристрою, що показано на рис.2 .

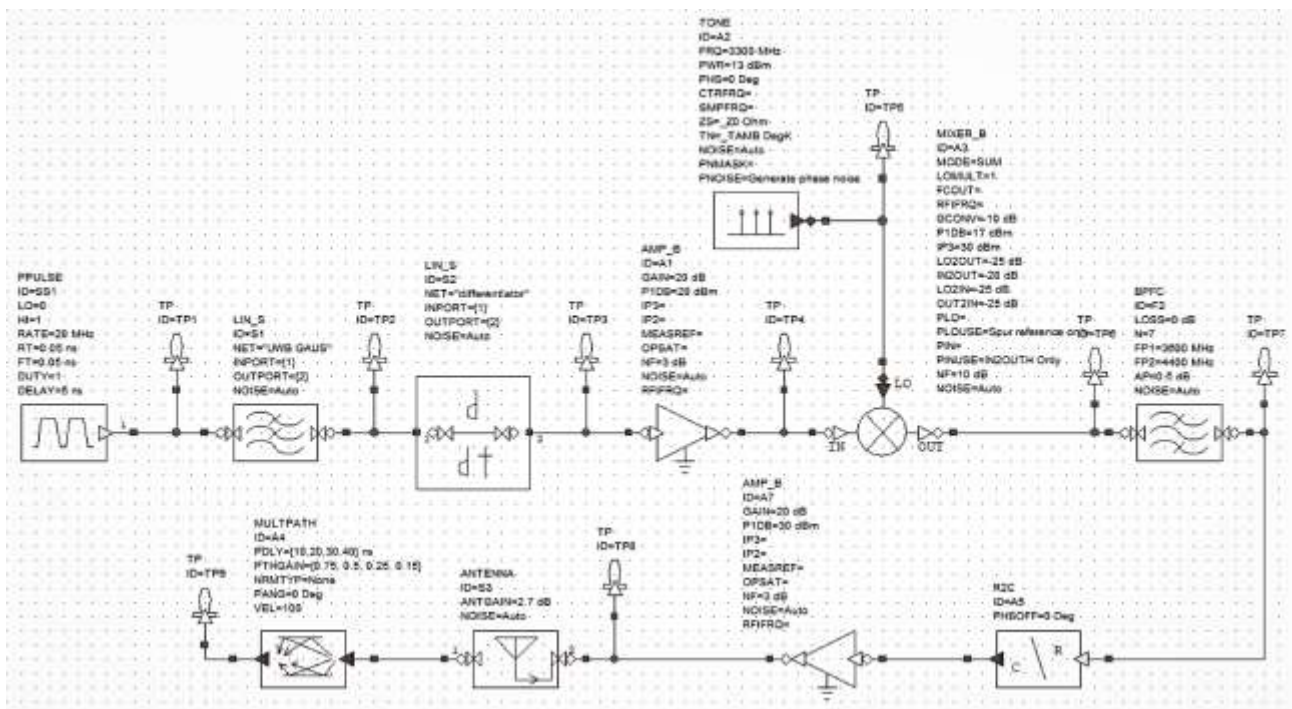

Рис. 2. Модель передавального пристрою на базі UWB сигналів

На виході передавача сигнал, що випромінюється в багатопроменевий канал, наведений на рис. 3, має форму відмінну від прямокутного імпульсу, який отримано на виході генератора опорних прямокутних імпульсів, це обумовлено проходженням сигналу через ряду блоків схеми, в яких відбулися його перетворення в надширокополосний сигнал.

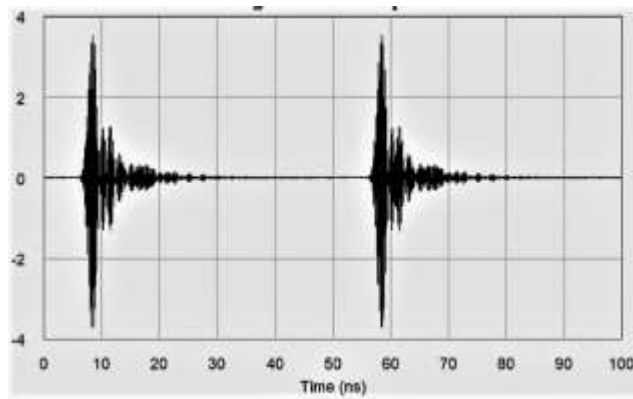

Рис. 3. Сигнал на виході передавального пристрою

Приймач на рис. 4 працює наступним чином: сигнал з антени передається на малошумний підсилювач. Після цього він поступає на детектор, принцип якого полягає, насамперед, в виділенні обвідної вхідного UWB-імпульсу.

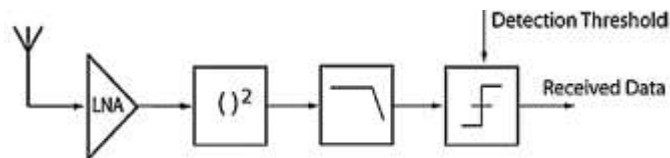

Рис. 4. Структура некогерентного UWB приймача

Модель схеми приймача, яку наведено на рис.5, перетворює отриманий сигнал в прямокутний імпульс.

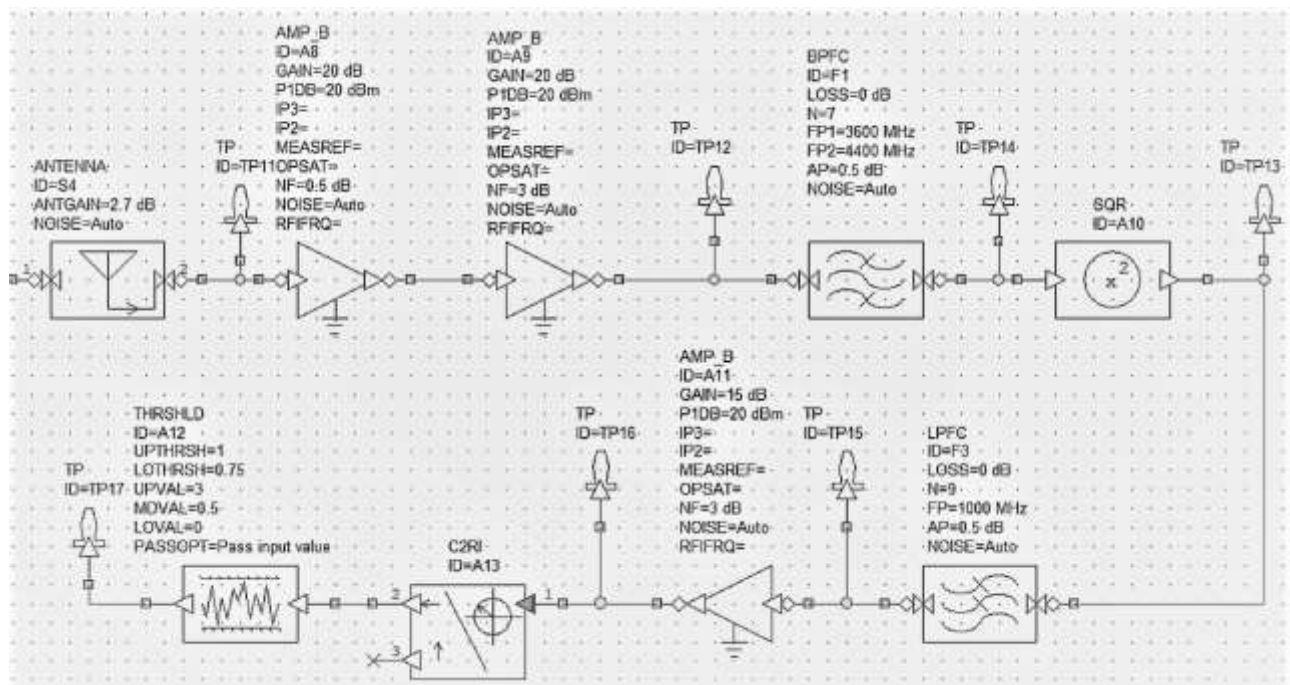

Рис. 5. Модель приймального пристрою

Часова форма сигналу, що на рис. 6, на виході має два прямокутні імпульси довжиною 1нс, перший імпульс з'являється на 21,65 нс , другий –

71,65 нс. Різниця 50 нс. $1/50$ нс це наш часовий інтервал в 20 МГц. Швидкість передачі інформації одиночними імпульсами 20 Мбіт/с, такі дані були задані в блоці генерування імпульсів у передавальній частині тракту.

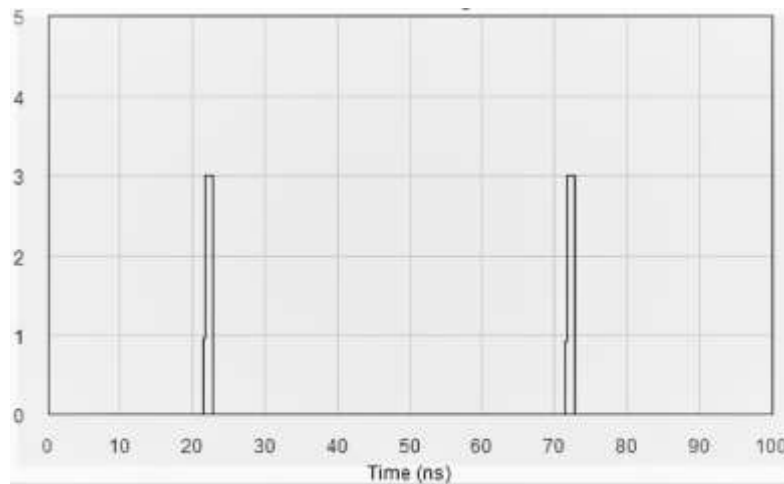

Рис. 6. Часова форма прийнятого сигналу

Отже, імітаційна модель радіолінії на основі передавання та приймання UWB сигналів показує, що використання техніки некогерентного прийому UWB сигналів дозволяє мінімізувати вплив багатопроменевого поширення радіохвиль і як наслідок позбутися впливу міжсимвольної інтерференції, що в свою чергу покращує імовірність правильного прийому біту (символу) інформації.

Література:

1. Сверхширокополосные системы UWB (Ultra Wide Band) [Електронний ресурс]. – 2012. – Режим доступу: <http://rfdesign.ru/uwb/>.

МОДЕЛІ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ: ПЕРЕВАГИ І НЕДОЛІКИ

Курилiна О.О.,

старший науковий співробітник

Калітник М.С.,

науковий співробітник

Зотова І.Г.,

заступник начальника центру

Національний університет оборони України

імені Івана Черняховського

м.Київ, Україна

Підприємства, що діють на внутрішньому і зовнішньому ринку повинні спланувати свою діяльність так, щоб отримувати прибуток, для цього їм необхідно обрати напрям своєї діяльності, виходячи із різноманітних моделей стратегічного планування, враховуючи їх переваги і недоліки.

Варто розуміти різницю між стратегічним планом і довгостроковим планом. Стратегічний план не повинен відштовхуватися від того, що було раніше, а брати до уваги як і зовнішні, так і внутрішні можливості організації, які є на даний момент, усвідомлюючи сильні і слабкі сторони організації. Кожна організація хоче мати конкурентні переваги, оскільки відбувається боротьба товаровиробників за найвигідніші умови товарного виробництва та за отримання прибутків.

Перша модель, яку ми розглянемо - це модель стратегічного планування на основі стратегічної прогалини. Модель стратегічного планування на основі «стратегічної прогалини» робить акцент на приведення «того, що можливо» з «тим, чого треба досягти». Під «стратегічною прогалиною» розуміють «поле стратегічних рішень», які мають прийняти керівники підприємства для того, щоб перетворити наявні тенденції у належному напрямку з метою досягнення потрібних параметрів розвитку підприємства (верхня межа «стратегічної прогалини») [1].

Якщо робити аналіз, то стосовно цієї моделі є ряд зауважень, бо витрачається багато часу і ресурсів на її розробку

Друга модель - це модель стратегічного планування, що базується на врахуванні ринкових переваг. Основна увага приділяється врахуванню зовнішніх і внутрішніх інтересів, виходячи з того, якого результату хочуть досягнути у перспективі.

Третя модель – це модель стратегічного планування, орієнтована на створення та підтримку конкурентоспроможності підприємства. У ринковій економіці питання конкурентоспроможності є центральним, оскільки лише ті підприємства можуть існувати в економіці досить тривалий час, які дбають про рівень власної конкурентоспроможності. Чим вищий рівень конкуренції на ринку, в галузі, тим більше уваги підприємство має приділяти цьому питанню [2].

Четверта модель - це модель стратегічного планування, орієнтована на створення позитивного іміджу. Дуже добре, коли підприємство є відкритою системою, що працює прозоро, коли у нього є достатня кількість фінансових і інтелектуальних ресурсів, які дозволяють створювати продукцію і надавати послуги відповідно до вимог споживачів

І розглянемо модель стратегічного планування, що враховує розмір підприємства. Якщо підприємство, як зазначалося, має достатню кількість фінансових і інтелектуальних ресурсів і у ньому розвинений апарат управління, то воно має можливість використовувати планування в повному обсязі з проходженням необхідних етапів, під етапів, процедур та операцій створення системи планів, проектів і програм. Необхідність всебічного обґрунтування планів зумовлена високою ціною помилки, яка може призвести до збитків і навіть до банкрутства. Великі підприємства витрачають значні кошти та час на до плановий аналіз і процес планування, оформлення та узгодження великої кількості документів [3].

Отже, розглянувши моделі стратегічного планування можемо зробити висновок, що для того, щоб організація була успішною потрібно враховувати аналіз і оцінку середовища, рівень конкурентоспроможності та багато інших факторів, що допоможуть сформуванню єдиної моделі, яка врахує всі особливості діяльності підприємства.

Література:

1. Амеліна І. В. Сучасні моделі стратегічного планування зовнішньо-економічної діяльності підприємства [Електронний ресурс] / І. В. Амеліна, Ю. В. Паршикова // *Экономические науки*. – 2010. – Режим доступу до ресурсу: http://www.rusnauka.com/31_PRNT_2010/Economics/73663.doc.htm.
2. Шершньова З. Є. Стратегічне управління [Електронний ресурс] / З. Є. Шершньова // *КНЕУ*. – 2004. – Режим доступу до ресурсу: http://el-lib.org.ua/books/files/management/strat_upr/44.html.
3. Шершньова З. Є. Стратегічне управління [Електронний ресурс] / З. Є. Шершньова, С. В. Оборська // *КНЕУ*. – 1999. – Режим доступу до ресурсу: <http://ubooks.com.ua/books/00063/inx.php>

УДК 316.3

Социальные науки

НОВЫЙ ТИП ОРГАНИЗАЦИИ ГОСУДАРСТВА: РАЦИОКРАТИЯ

Кундин А.В.

*исследователь в междисциплинарных
областях науки, член международного
философско-космологического общества МФКО*

Аннотация. В докладе утверждается, что как диктатура, так и демократия являются исторически устаревшими формами организации государства. Научно-технический прогресс проник в сферу социальных отношений, что коренным образом меняет подходы к жизни общества. Именно наука и техника являются движителем эволюции человеческой цивилизации, а потому делается футурологический прогноз о необходимости так называемого «доказательного законодательства» как основы выживания и развития государства. На смену устаревшим социально-экономическим формациям придет рациократия, отличающаяся тем, что в ней борьба политических партий будет вытеснена борьбой программ научных групп (ученые + менеджеры), а все политические и экономические решения требуют доказательной базы и экспертных оценок. Эра

искусственного интеллекта принципиальным образом меняет скорость и плотность социальных отношений, а также степень участия людей в жизни государств и цивилизации в целом.

Ключевые слова: Рациократия; Мета-учение; эволюция государства; эволюция общества; доказательное законодательство.

Диктатура, как форма жесткой вертикали власти, является прямым переносом различных форм организации сообществ животного мира на организацию человеческого общества. Демократия, несомненно, стала шагом вперед, поскольку внесла в систему государства обратную связь управляющей верхушки с социумом при помощи свободных выборов, референдумов и социологических опросов. Доминирование в мире демократических стран заставило многие откровенные диктатуры смягчиться и стать псевдодемократиями. В эту форму мимикрируют и откровенно коррупционные политические системы. Однако социальная эволюция не стоит на месте, и цивилизация продвигается к новой форме организации общества. Назовем ее "Рациократия".

Авторитарные системы, которые являются более архаическими по своему устройству, начинают все более агрессивно вести себя на политико-экономическом поле цивилизации, поскольку нащупали серьезные недостатки в демократическом мире. В последние десятилетия уже четко видна слабость, медлительность и несогласованность демократической формы управления. Политические выборы превратились в шоу из популистских обещаний, непрофессионализма и актерской игры кандидатов. Проблемы внутри стран, как и цивилизации в целом, нарастают, а решения им нет. К тому же многие демократические страны крайне неустойчивы и политически, и экономически, в то время как многие авторитарные псевдодемократии часто имеют лучшие показатели. Отмечу также, что как просвещенные авторитарные правления имеют многие сходные черты с демократиями, так и наиболее развитые демократии во многом приближаются к рациократии. Эволюционно новые формы всегда базируются на достижениях им предшествующих.

Задача доклада в том, чтобы изложить самую общую концепцию

рациократического устройства, базовые принципы специфической организации государства, проявив наиболее яркие его черты относительно различных проблем общества. А также наметить пути реализации рациократических идей в жизнь.

Государство – это сложная многопараметрическая система, для стабильного функционирования которой необходимо удерживать норму отношений между ее центром и периферией, желательно, по всем параметрам. Качество управления зависит от степени интеллектуальности-профессиональности коллективов людей, осуществляющих управление. Подобно и параллельно цефализации в биологической эволюции, интеллектуализация есть генеральное направление эволюции цивилизации. Эта тенденция должна достичь своего максимума в новом строе, который, как было сказано выше, назван рациократия (власть разума) [1], [2], [3], [4], [5]. Не правда ли, было бы странно, если бы функцию и организацию нейронов неокоры головного мозга взяла бы на себя нейронная система желудка или соматические клетки. Поэтому не стоит удивляться «впечатляющим» результатам правления шоуменов и бизнесменов, как бы они себя не представляли.

До сих пор, вопросы управления государством, даже задачи управления на уровне мирового сообщества, рассматривались как вспомогательный аспект борьбы за власть разными политико-финансовыми группами. Рациократия требует вытеснения политической борьбы (как явления, на данном этапе тормозящего эволюцию цивилизации) борьбой научно-практических теорий (моделей) управления социумом, пропагандируемых научными коллективами (совместно с менеджментом) в профессиональной среде и оцениваемых независимыми экспертными группами. Крупный наукоемкий бизнес уже использует подобные организации.

В результате нового подхода возникает особая регуляторная система отношений между институтами научного президентства и народного представительства на базе всенародно избранного очень малочисленного парламента (депутатский корпус которого состоит в пропорциональном соотношении в основном из лидеров партий и представителей общественных

организаций). Причем профессиональное избирательное право в рамках научной среды и всенародное рассматриваются как дополнительные, возможно, формируя двухпалатную систему. Детализировать их отношения не буду, т.к. функции этих ветвей власти можно распределить по разным схемам.

Не полная отмена политических партий и должности народного президента (или канцлера) обосновывается тем, что любые формы обратной связи между властью и народом лишь улучшают устойчивость системы. В тоже время, возможность электронного всенародного голосования и законодательной инициативы через систему электронного правительства, а также систему экзит-поллов, сводит ценность многочисленного представительства во власти политических партий к минимуму. Опосредованно это окажет благотворное влияние и на религиозные организации, выводя их с поля политических битв.

На физическом уровне социум представляет собою сети многоклеточных существ, а потому биомодель государства и социума использует один из наилучших языков описания их организации, наряду с языками социопсихологии, математической теории игр, теории катастроф, физической экономики и т.п. Биоволюция демонстрирует нам принципы решения задач саморегуляции биоорганизмов. И мы видим, что роль сознания как мета-органа повышает выживаемость многократно. Поэтому необходим наблюдательный орган мета-уровня управления, для вывода основных игроков из патовых ситуаций и общего согласования их действий. Рациократия выступает как предел, к которому должна стремиться демократия в своей эволюции. Однако правильнее говорить о семействе рациократий, потому что в рамках этой системы имеется некоторое разнообразие форм организации. И такое пространство видообразования важно для социоэволюции, ибо все застывшее теряет способность к приспособлению и развитию.

Рациократия создана в рамках более мощной мировоззренческой платформы под названием Мета-учение [3], [4], [5]. Оно исходит из представления о том, что Мир в своей основе един и целостен, а потому фундаментальные принципы его организации фрактально (с разной чистотой

самонаследования) представлены во всем. Это позволяет применять единую систему мышления к решению проблем различного генезиса, в частности, к эволюции цивилизации. Хотя рациократия может рассматриваться как самостоятельная теория, но, в тоже время, государство и общество требует достаточно развитого мировоззрения. За неимением такового все демократии откровенно проигрывают авторитариям, потому что не ведут общество никуда, кроме как к росту потребления. А диктаторы, как правило, имеют хоть и примитивную, но идею, предлагающую основной массе населения низкокачественный эрзац смысла его жизни. Мета-учение же является философским контейнером высокого научного уровня, который позволяет ему быть вместилищем всего разнообразия мировоззрений-интерпретаций, сохраняя при этом регуляторную функцию мировосприятия индивидуума.

Основные принципы рациократического подхода тезисно таковы:

Наличие теоретически предсказанного оптимального социально-экономического состояния, как предела развития;

Доказательное законодательство, вертикальная, горизонтальная связность всех законов;

Наличие реализационной вертикали законов с обязательным сопровождением: отслеживанием и корректировкой;

Единая научная и народная саморегуляционная система с мета-уровнем; коллективная и персональная ответственность;

Уменьшение роли человеческого фактора с внедрением ИИ. Введение «электронного мозга» на базе «электронного правительства»;

Приоритетность справедливости над формализмом законов. А также утверждается, что качество жизни важнее, чем сам факт жизни.

Рациократия – не панацея. Вырождение формальной социосистемы происходит, когда ее виртуальный мир (идеология) отрывается от реалий (говорят о прогнивании общественного строя). Люди, естественно, усиливают систему прямых межчеловеческих договоров, а законодательство трактуют в удобном для себя варианте. И даже при адекватной государственной системе в

многовекторном обществе всегда есть внутренняя сила, противостоящая ей. Формальная система без эволюции ее носителей обязательно вырождается. Поэтому делается нижеследующий вывод:

Параллельно с исчерпанием возможностей совершенствования путем реорганизации государственного управления, дальнейшие проблемы эволюции социума должны решаться на психобиологическом уровне человечества в рамках идей качественно новой организации: эократии (власти внутреннего). Предел организации (идеал), к которому стремится эволюция формальных систем государственной организации, назван рациократией, а аналогичный предел системы неформальной (межчеловеческой) организации назовем эократией. В целом они составляют рацио-эократическую систему (РЭ-систему). [3], [4], [5] Проблема слаженности и нравственности действий отдельных индивидуумов и групп в целях эффективности общей стратегии человечества может быть решена на принципиальном уровне только за счет эволюционного изменения самого человеческого существа. Воспитание и образование являются слабыми средствами для достижения кардинальных изменений в жизни цивилизации, которая пока более наследует принципы выживания животного мира, чем осознанного (духовного). Целенаправленная генетическая модификация, направленная на усиление волновых проявлений носителя сознания (возможно, при поддержке систем искусственного интеллекта), позволит создать мета-позицию, называемую вещественно-полевым человечеством, т.е. с макротелами и полевым сознанием, обеспечивающим высокую степень согласованности индивидуумов. Постиндустриальные государства уступят первенство эократическим, потому что они будут составлены людьми биологически нового вида. Это дело относительно далекого будущего, но к которому мы подходим довольно быстро, все более познавая и вмешиваясь в работу нашего мозга и генома, а также сращиваясь с миром искусственного интеллекта.

Литература:

1. Кундин А.В. Пси-интерпретация квантовой механики, Журнал МФКО "Философия и космос", т 14, 2014. .— С. 81 — 98.

2. Кундин А.В. Интегральная наука, комплексная физика, пси-физика, Журнал МФКО "Философия и космос", т 16, 2016. .— С. 51 — 56.

3. Кундин А.В. Общая концепция Мета-учения, Журнал МФКО "Философия и космос", т 18, 2018. .— С. 111 — 128.

4. Кундин А.В. Общая концепция мета-учения и психонавтика, монография, Lambert, 2018. — С. 152

5. Кундин А.В. Мета-учение и современная эзотерическая наука, Lambert, 2019, Том 1. Абсолютное мышление. — С. 205., Том 2. Игры и путешествия сознания. — С. 210., Том 3. Психобиологическая практика. — С. 200.

УДК 342.9:351.741(477)

Юридичні науки

ЗМІСТ ТА ЕЛЕМЕНТИ МЕХАНІЗМУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ УПРАВЛІННЯ В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Лелет С.М.,

начальник відділу науково-інформаційної та редакційно-видавничої діяльності

Державного науково-дослідного інституту МВС України

Управління Національною поліцією України, яка служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку, здійснюється на підставі законів України, підзаконних, а також відомчих нормативно-правових актів. Тобто для ефективної практичної реалізації покладених на поліцейський орган функцій і завдань основоположними слід вважати такі складові, як професійне здійснення посадових обов'язків відповідними уповноваженими фахівцями, а також якісна чинна нормативно-правова база, яка регламентує всі, без винятку, сфери діяльності поліцейських, у тому числі організаційно-управлінську. Водночас слід зауважити, що діяльність Національної поліції України, а також правова база у сфері управління цим органом знаходяться в причинно-наслідковому

зв'язку і пов'язані з розвитком суспільних відносин у державі. Це дає підстави говорити про те, що управління в поліції здійснюється відповідно до сучасних реалій, тому з метою належного забезпечення правопорядку в державі зумовлює постійне вдосконалення законодавчої бази як щодо діяльності Національної поліції України, так і у сфері управління цим органом. З огляду на зазначене, слід дослідити питання вдосконалення адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України. Для того, щоб системно, глибоко та всебічно провести аналіз, норм права в цій сфері необхідно звернутись до механізму адміністративно-правового регулювання. Тим паче, що в межах обраної проблематики дослідження доцільним є не лише встановлення сутності поняття механізму адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України та його особливостей, а й структуроутворювальних елементів цього механізму.

Безумовно, предметом досліджень багатьох учених були питання як теоретичного, так і практичного спрямування, проте єдиного підходу до розуміння поняття «механізм адміністративно-правового регулювання» наука адміністративного права ще не виробила. Серед учених, напрацювання яких дозволили значно розширити межі розуміння сутності та змісту поняття «механізм адміністративно-правового регулювання» та його структурних елементів, а також збагатили науку адміністративного права, слід виділити: С. Алексєєва, І. Арістову, О. Бандурку, В. Білоуса, І. Голосніченка, М. Іншина, Т. Плугатар, О. Скакун, С. Стеценка, І. Шопіну та інші науковці. Проте на сьогодні немає комплексного дослідження, яке б висвітлювало позиції сучасних учених щодо розуміння сутності поняття механізму адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України.

Більшість учених ключовим у розумінні сутності дефініції механізму правового регулювання вважають структуровану сукупність взаємопов'язаних, взаємодіючих, взаємодоповнюючих та взаємозумовлених юридичних засобів, які лише у своїй сукупності дозволяють привести в дію вказаний механізм та забезпечити таким чином урегулювання суспільних відносин. Тобто основною

особливістю механізму правового регулювання є системний характер його складових елементів.

У юридичній літературі науковці, даючи власне визначення поняття механізму адміністративно-правового регулювання, відносять до його складових різні елементи. Так, І. Шопіна під механізмом адміністративно-правового регулювання управління в органах внутрішніх справ України пропонує розуміти комплекс адміністративно-правових засобів забезпечення цілеспрямованої діяльності з організації, координації та контролю за виконанням органами внутрішніх справ поставлених перед ними цілей та завдань. Структуру змісту цього механізму вчена розділяє на дві групи елементів, зокрема: 1) органічні, наявність яких обов'язкова: адміністративно-правові норми; адміністративно-правові відносини; акти реалізації норм права; 2) функціональні, які не є обов'язковими, однак вони значною мірою впливають на функціонування механізму: принципи діяльності публічної адміністрації, уповноваженої на виконання функцій управління внутрішніми справами держави; юридичні факти; акти тлумачення норм адміністративного права; правова культура; правова свідомість; режим законності [1, с. 23].

Як бачимо, І. Шопіна, розкриваючи сутність механізму адміністративно-правового регулювання у практичній площині виходить за межі його «класичного» розуміння, тобто як сукупності юридичних засобів. Авторка наголошує, що такий механізм представлений як адміністративними, так і юридичними засобами. Безпосередньо аналізуючи ці засоби, що знайшли своє місце в структурі механізму адміністративно-правового регулювання управління в органах внутрішніх справ України, та проектуючи їх на процес управління, який здійснюється в Національній поліції України, вважаємо, що тлумачення механізму адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України лише як сукупності юридичних засобів, на наш погляд, є хибним. Вважаємо, що розуміння сутності механізму адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України як сукупності адміністративних і правових засобів є більш доречним та

характеризується деталізацією внутрішнього процесу правореалізації.

Окрему увагу потрібно звернути на позицію С. Стеценка, який, даючи визначення механізму адміністративно-правового регулювання, до складових цього механізму відносить сукупність правових засобів, за допомогою яких здійснюється правове регулювання суспільних відносин у сфері адміністративного права. До таких правових засобів, на думку С. Стеценка, належать: норми права, правові відносини, акти реалізації норм права та обов'язки. Вчений стверджує, що механізм адміністративно-правового регулювання є внутрішньою характеристикою того, як адміністративне право регулює суспільні відносини, де стає зрозумілим, яким чином норма адміністративного права приводиться в рух, починає регулювати суспільні відносини, яким чином суб'єкти адміністративного права можуть впливати на процес правового регулювання [2, с. 64].

Водночас цікавим є те, що С. Стеценко пропонує досить схожу за своїм змістом структуру механізму, розподіляючи сукупність його складових елементів на дві групи. Зокрема, до групи органічних елементів дослідник відносить такі як: норми права; акти реалізації норм права; правові відносини. До іншої групи – функціональних елементів, вчений відносить такі: юридичні факти (фактичні склади); правову свідомість та правову культуру; законність; акти тлумачення норм права; акти застосування норм права [2, с. 65]. Коментуючи виділену структуру, вчений вказує на те, що органічними елементами можуть вважатися ті, що визначають суть самого явища механізму адміністративно-правового регулювання, тобто без яких не може відбуватися сам механізм адміністративно-правового регулювання. У свою чергу, функціональними складовими цього механізму можуть вважатися ті, які значно впливають на ефективність його реалізації.

На нашу думку, в представлених вище міркуваннях вченого є певні протиріччя. Так, зокрема, розкриваючи сутність поняття механізму адміністративно-правового регулювання, він вказує, що це виключно сукупність правових засобів, до яких відносить лише норми права,

правовідносини і акти реалізації норм права та обов'язків. Ці правові засоби гармонічно поєднуються зі змістом органічного блоку структури механізму. Водночас у запропонованій С. Стеценком групі функціональних елементів правові засоби відсутні. Таким чином, сутність протиріччя, на наш погляд, полягає в тому, що запропонована вченим якісна складова структури механізму адміністративно-правового регулювання виходить за межі уявлення автором сутності цього поняття як сукупності правових засобів.

Водночас, спираючись на виділений нами вище системний характер достатніх складових елементів механізму, в межах проблематики дослідження вважаємо, що некоректно поділяти структурні елементи механізму адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України на обов'язкові та функціональні. Справа в тому, що практика реалізації правоохоронної функції відповідними уповноваженими поліцейськими, в межах їхньої компетенції, потребує якісного, а не базового правового регулювання. У зв'язку з цим, структурні елементи механізму адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України слід сприймати тільки в такій сукупності та єдності, яка є достатньою для якісного, ефективного врегулювання суспільних відносин у сфері управління в органах і підрозділах поліції України.

Зазначені вище положення, на нашу думку, можуть гармонійно впроваджуватись як у безпосередню практику діяльності поліцейських під час виконання ними своїх обов'язків, так і в процеси, пов'язані з організацією та управлінням їхньою діяльністю відповідними керівниками органів і підрозділів поліції як суб'єктами управління.

Отже, якісне, ефективне врегулювання суспільних відносин за участю поліцейських, а також управління цим процесом з боку керівного складу поліції повинно ставити за мету недопущення вчинення правопорушень з боку відповідних суб'єктів, чим і досягається максимально бажана, якісно оптимальна правореалізація, забезпечується виконання таких основних завдань, покладених на поліцію, як забезпечення публічної безпеки і порядку, охорона

прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави, які відображені в нормах статті 2 Закону України «Про Національну поліцію» [3, ст. 2].

На основі викладеного вище, під поняттям «механізм адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України» слід розуміти внутрішню систему, яка висвітлює процес реалізації норм адміністративного права за участю уповноважених посадових осіб Національної поліції України, характеризується ієрархічно структурованою сукупністю взаємопов'язаних, взаємодіючих, взаємодоповнювальних та взаємозумовлених елементів, необхідних для якісного та ефективного врегулювання суспільних відносин під час виконання функцій та завдань поліцією з метою організації та управління діяльністю, спрямованою на запобігання злочинам та правопорушенням, а також забезпечення стабільного функціонування поліцейського відомства в умовах повсякденних викликів [4, с. 15].

Зміст структуроутворюючих елементів механізму адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України, на наш погляд, розкривається через визначення мети, завдань, функцій, принципів, об'єктів, суб'єктів, форм та методів управління та представляється нам у вигляді: 1) адміністративно-правових норм; 2) актів реалізації норм права; 3) адміністративно-правових відносин; 4) юридичних фактів; 5) правової свідомості; 6) професійної культури; 7) актів тлумачення норм права.

Особливості вказаного механізму визначаються сукупністю його складових, що перебувають у причинно-наслідковому зв'язку з розвитком суспільних відносин у державі у сфері забезпечення охорони прав і свобод громадян та є похідною від них, системним характером його структуроутворювальних елементів, а також тим, що цей механізм реалізується у відносинах, що виникають як усередині ієрархічної системи поліцейського органу, так і ззовні, та утворений завдяки симбіозу органічних та функціональних елементів, першочерговою спрямованістю на організацію діяльності системи органів та підрозділів Національної поліції України з охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави.

Література:

1. Шопіна І.М. Адміністративно-правове регулювання управління органами внутрішніх справ України : автореф. дис. ... док-ра юрид. наук: 12.00.07. Київ: ДНДІ МВС України, 2012. 36 с.
2. Стеценко С.Г. Адміністративне право України: навч. посіб. Київ: Атіка, 2008. 624 с.
3. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII XII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40–41. Ст. 379.
4. Лелет С. М. Адміністративно-правове регулювання управління в Національній поліції України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ: ДНДІ МВС України, 2017. 21 с.

УДК 364

Педагогічні науки

БУЛІНГ СЕРЕД ПІДЛІТКІВ В ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ

Мігунова О.О.,

*студентка факультету соціально-педагогічних наук та іноземної філології
Харківська гуманітарно-педагогічна академія
м. Харків, Україна*

Заклад освіти – це одне з місць, де формується особистість людини. В закладі освіти дитина отримує не тільки знання, які потрібні їй у житті, а й розвиває свої здібності, таланти. Оскільки ми всі знаходимося в соціумі, кожному з нас доводиться спілкуватися один з одним. Тому, важливу роль під час навчання, відіграють взаємостосунки стосунки. Спілкування з однолітками – це соціальна взаємодія, внаслідок якої відбувається створення так званих товариств із власними законами та правилами шкільного життя. Але все частіше ми зустрічаємось з таким поняттям як «булінг».

Булінг (цькування) – тривожна тенденція, особливо для сучасного дитячого і молодіжного середовища. За результатами дослідження, проведеного Фондом ООН ЮНІСЕФ у 2017 році, 67% дітей в Україні у віці від 11 до 17 років стикалися

з проблемою булінгу впродовж останніх трьох місяців, а 24% дітей стали жертвами цього явища. Найбільш вразливими до булінгу є сором'язливі, зі зразковою поведінкою діти, а також діти, які, в силу різних життєвих обставин, «замкнуті в собі», закриті для спілкування. Найчастіше діти піддаються цькуванню з боку однолітків за свій зовнішній вигляд, переконання, поведінку, а також через різні життєві обставини тощо. Результати опитування U-Report говорять про найрозповсюдженіші причини булінгу – ігнорування дорослими цькування (37%). Відповідно до статистики Національної дитячої «гарячої лінії» понад 25% дзвінків так чи інакше пов'язані з цькуванням. [1, с. 4].

Чому ж діти здійснюють булінг? Найчастіше це - бажання завоювати авторитет в очах друзів та однолітків, привернути до себе увагу. Інколи це просто заздрість тому, над ким знущаються.

Актуальність даної теми дуже велика. Від булінгу страждають всі, хто бере в ньому участь.

Саме тому необхідно приділяти цій проблемі достатньо уваги. Психологи, педагоги, соціальні педагоги повинні шукати ефективні підходи до організації безпечного навчального процесу в закладі освіти. Профілактику булінгу необхідно проводити не тільки з безпосередніми учасниками цього процесу, а і з усім класом. Важливо застосовувати різні підходи до взаємодії з підлітками. Одним зі способів є використання профілактичних програм, які призначені для проведення групових занять або тренінгів і які спрямовані допомогти подолати проблеми цькування серед підлітків.

У процесі тренінгових занять, діти набувають таких умінь:

- доречне вираження почуттів;
- увага, співчуття і співпраця;
- творче вирішення конфліктних ситуацій;
- усвідомлення і прийняття відмінностей. [1, с. 5].

Тільки використовуючи різні методи для боротьби з таким явищем як булінг, можна створити психологічно комфортні умови освітнього середовища, в якому значно підвищується здатність запобігати конфліктним ситуаціям.

Література:

1. Протидія булінгу в закладі освіти: системний підхід. Методичний посібник. / Андрєєнкова В.Л., Мельничук В.О., Калашник О.А. – К.: ТОВ «Агентство «Україна», 2019. – 132 с.

2. Не смійся з мене: просвітньо-профілактична програма тренінгових занять: Навч. метод. посібник/Авт. Лора Паркер Роерден, заг. ред. Лях Т. Л. – К.:УМСА,2013. – 100 с.

3. Шкільний булінг як соціально-психологічний феномен./Губко А.А.//Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Сер.: Психологічні науки. Тематичні серії, 2013. – с. 46-50.

УДК 378.4

Педагогічні науки

IMPLEMENTING A DISCUSSION METHOD INTO PRE-SERVICE TEACHERS' LEARNING ONLINE

Moskal T.D.,

*assistant professor of the Department of English
of Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University*

PhD student of Ternopil Volodymyr Hnatiuk

National Pedagogical University

Nowadays, improving English speaking skills has become an important issue in modern higher education. The importance of forming and developing student teachers' speaking skills is stipulated by the necessity of their professional development.

Speaking is considered to be the primary way and a fundamental skill for communicating information thus being the prerequisite of effective conversational classes. Communication together with critical thinking, creativity and collaboration are the four main 21st century skills essential for teaching and learning. The aforementioned skills are aimed at focusing students on how to be flexible in the modern society.

Moreover, it is important to provide an opportunity to students to continue developing their professional habits and skills no matter what form of the academic

learning process we might have in case of the current uncertain situation with a probable lockdown.

Communicative competence is recognized to be of primary importance and it presupposes the skills involved in how we interact with others. Discussion methods have proven to be the effective solution to the problem of developing students' communicative competence. Communication is pivotal for pre-service teachers as it enables them to convey ideas clearly to their future students and to make them develop their own skills.

A discussion method involves an exchange of ideas, collaboration, critical thinking development skills, promoting teacher-students or students-students interaction.

The method of discussion is efficient for satisfying the students' professional needs as it develops their ability to take an active part in communication, present, share and exchange students' points of view, express their opinions politely and respecting each other, reflecting on the evidence and proofs of other participants as well as their own ones, summing up what has been previously discussed, appealing to their experience, learning how to collaborate and giving feedback at the end.

Instructional discussions can be organized in the classroom/offline as well as online or as a part of blended learning.

Online discussions can be useful for the students' learning process and under the current circumstances must be essential for the lecturers while preparing their courses and modules. Online discussions need to be carefully planned beforehand to achieve high learning results .

There are 2 modes of online discussions: asynchronous and synchronous. Asynchronous e-learning, commonly facilitated by media such as e-mail and discussion boards, supports work relations among learners and with teachers, even when participants cannot be online at the same time. It is thus a key component of flexible e-learning [1].

Asynchronous discussions are where the participants exchange ideas at different times over an extended period ranging from a few days to a few weeks – for example, in

a discussion forum in a learning management system [2]. Google Classroom platform makes asynchronous written discussions possible. It also helps instructors organize assignments, enables collaboration and develops communicative skills.

Synchronous e-learning, commonly supported by media such as videoconferencing and chat, has the potential to support e-learners in the development of learning communities. Learners and teachers experience synchronous e-learning as more social and avoid frustration by asking and answering questions in real time [1].

Synchronous discussions are where the participants exchange ideas at the same time – for example, via chat tools found in apps [2]. Zoom and Google Meet can be used as collaboration tools of synchronous discussions for educational purposes.

What makes asynchronous online discussions preferable is that students can partake in them when it best suits their daily routine. One more advantage is that they can thoroughly formulate their thoughts before posting them. Moreover, if the instructors set the deadline students learn how to keep them which is also a necessary time management skill. This kind of discussion is best for developing students' writing skills though students definitely master the command of the target language .

A good possibility of developing students' speaking skills has appeared with the help of synchronous online discussions. This type of discussion facilitates a naturally held conversation. It was a good substitute of the offline learning process during the quarantine period. The smaller the student group size is, the less challenging and more beneficial it is for leading a discussion. With larger groups of participants involved it becomes more difficult to moderate the course of the discussion.

Online discussions can take the form of small groups and whole class interaction. They can be instructor-moderated or student-led. Online discussions require working on the problems (problem solving), on the professionally-oriented texts, may be topic-oriented, focused on different issues or appealing to students' former learning experience.

Most students report that there are more advantages than disadvantages of online discussions.

1. In mixed-ability groups all students have equal chances to talk during online discussions.
2. In case of asynchronous online discussions students' written answers are seen, read and responded to by all.
3. This kind of discussion encourages students' deeper thinking skills.
4. The synchronous online discussions are well-paced giving the possibility to talk to everyone.
5. The questions to be talked over are placed on the screen which is rather good for the visual type of learners.

It is interesting to know that students find the possibility to communicate orally by means of participating in synchronous discussions more important to them than the written form of communication developed while having asynchronous discussions.

Among the main disadvantages are technical problems. Some students may not have an access to computers or the Internet connection may be not good enough. Despite these cons online discussions are favourable for the development of students' speaking skills.

Our further research will be directed at instructional strategies/methods for both synchronous and asynchronous online discussions aimed at developing and improving pre-service teacher's communicative skills.

References:

1. Defining Asynchronous and Synchronous E-Learning URL: <https://er.educause.edu/articles/2008/11/asynchronous-and-synchronous-elearning>
2. Online Discussions: Tips for Instructors. URL: <https://uwaterloo.ca/centre-for-teaching-excellence/teaching-resources/teaching-tips/alternatives-lecturing/discussions/online-discussions-tips-for-instructors>

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДІВ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ УКРАЇНИ

*Плугатар Т.А.,
учений секретар Вченої ради
Державного науково-дослідного інституту
Міністерства внутрішніх справ України*

Методи відображають спосіб впливу на поведінку підконтрольного суб'єкта. Розмаїття та особливості методів управління Національною поліцією України безпосередньо залежать від специфіки їх діяльності, а вибір конкретних методів управління зумовлений складністю процесів управління, а також способом реалізації цілей управління поліцією.

Серед науковців наразі не досягнуто єдності у поглядах на визначення поняття методів управління та їх видів. Також існують різноманітні підходи до визначення категорії методи управління та методи управління Національною поліцією України, зокрема.

У теорії адміністративного права методи державного управління визначають як способи і засоби впливу органів державного управління чи посадових осіб на керовані об'єкти [1, с. 175; 2, с. 121]. Оскільки управління Національною поліцією України є публічним, то методи управління Національною поліцією України є видом методів державного управління, що, у свою чергу, є різновидом методів управління взагалі.

В.К. Колпаков визначає методи державного управління як різноманітні способи, прийоми і засоби цілеспрямованого впливу органів управління та їх посадових осіб на свідомість, волю і поведінку керованих. При цьому, вчений підкреслює роль саме адміністративно-правового забезпечення такого управління, адже методи державного управління повинні бути чітко регламентовані на законодавчому рівні у відповідних положеннях адміністративно-правових актів. Від процесу удосконалення методів управління безпосередньо залежить

підвищення ефективності управління на загальнодержавному рівні в цілому, що, у свою чергу, визначає якісний бік управління [3, с. 185].

На думку З.Р. Кісіля, який розглядає поняття методів управління через категорію операція (процедура), котру автор визначає, як «конкретну, елементарну дію виконання згідно з управлінським завданням». Окреслений підхід заснований на сприйнятті категорії «управління», виходячи з теорії систем. Так, операції є основою більш ширшої складової управлінського процесу – стадій, водночас такі основоположні складові визначають цілі, час і черговість виконання, підстави й приводи здійснення стадій, а також взаємозв'язок між ними, та способи процесуального оформлення. Враховуючи логіку окресленого, вчений визначає методи управління, як сукупність прийомів, операцій і процедур підготовки та прийняття, організації та контролю виконання управлінських рішень, які приймаються учасниками управлінського процесу [4, с. 362].

Проаналізувавши підходи вчених можна зробити висновок, що сутність категорії метод управління як складової управлінського процесу розкривається через змістовну характеристику таких його елементів як: характер і форми соціальних взаємозв'язків керуючого суб'єкта з керованими об'єктами і підлеглими особами, а також засоби, які керуючий суб'єкт використовує або може використовувати в якості знаряддя управлінського впливу на керовані об'єкти і підлеглих.

Отже, методи управління є сукупністю різноманітних прийомів, засобів та способів, що покликані забезпечувати виконання процесу управління Національною поліцією України, здійснюючи цілеспрямований вплив суб'єкта управління на об'єкт управління.

Погоджуючись з позицією тих науковців, які метод в управлінні Національною поліцією України визначають як засіб вибору правильної, реально доступної цілі в кожний визначений момент, який, у свою чергу, повинен використовуватися як орієнтир при встановленні досягнення цілей, коригування нормативів, розподілу ресурсів [5, с. 9], вважаємо, що класифікацію методів управління Національною поліцією України слід здійснювати, з урахуванням

специфіки напрямів та завдань діяльності поліції, а саме: забезпечення публічної безпеки і порядку; охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; протидії злочинності; надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [6, ст. 2].

Враховуючи загальноприйнятий підхід щодо виокремлення в системі управління будь-якою галуззю загальних універсальних методів впливу на об'єкт та спеціальних – залежно від специфіки відносин, які регулює певна галузь. Загальні методи зазвичай відображають поєднання таких категорій як переконання і примус.

Переконання як метод адміністративної діяльності означає моральний, психологічний вплив з боку поліцейських на громадян, їх волю та поведінку, що породжує, зміцнює та розвиває свідомість, яка відповідає меті й завданням діяльності, спонукає до усвідомленого виконання вимог закону. Цей вплив формує та підтримує погляди, поведінку, яка б відповідала вимогам чинного законодавства України через роз'яснення прав і обов'язків громадян, привернення уваги до проблем діяльності поліції, з одного боку, та громадян – з іншого, підвищення зацікавленості осіб до належного виконання вимог чинного законодавства, поєднання соціальних інтересів конкретної особи з інтересами держави та суспільства. Невід'ємною умовою результативності та дієвості методів переконання є розуміння особами цілей і завдань поліції, відповідність інтересів держави, які представляє поліція, конкретним особистим інтересам і потребам, бажання громадян брати участь у відстоюванні та забезпеченні національних інтересів. Метод переконання полягає в сприянні добровільному та свідомому виконанню всіма громадянами закріплених у правових нормах правил поведінки, виховання поваги до закону, а також у стимуляції поліцейських до більш ефективної роботи, відповідального ставлення до своїх функціональних обов'язків, високої виконавчої дисципліни. Метод переконання виступає засобом виховання та формує у громадян внутрішню потребу й стійку звичку до правомірної поведінки, розвиває усвідомлення непохитності та непорушності

охоронюваних законом відносин, спонукає до думки про потребу відмови від вчинення протиправних дій. Безпосереднім результатом застосування методу переконання є досягнення добровільного виконання приписів правових норм, заснованого на їх розумінні.

Серед методів переконання слід виділити такі методи як: заохочення; стимулювання; створення здорового морально-психологічного клімату в колективі; запобігання порушенням службової дисципліни та виявлення причин їх вчинення; формування нетерпимого ставлення до порушників, враховуючи при цьому думку колективу та громадськості; попередження про неприпустимість порушення службової дисципліни тощо.

У свою чергу, як зазначає І.І. Карпець, «переконання не може і не повинно зводитись до нескінченних умовлянь та потурання щодо тих, хто ігнорує його. У таких випадках у процесі впливу на людей поступово з'являється примусовий елемент, а потім на сцену може вийти й примус» [7, с. 67]. Ця теза підтверджується аналізом діяльності поліції. Переконання далеко не завжди є достатнім та ефективним засобом впливу, тому метод примусу покликаний доповнювати його. Застосування методу примусу відбувається лише за умов, коли всі інші заходи виховного характеру не дали бажаних результатів, оскільки його застосування істотно зачіпає права і свободи громадян.

Примус як метод означає психологічний, матеріальний і фізичний вплив на свідомість та поведінку особи. Поліцейські можуть висувати до громадян вимоги, пов'язані з виконанням своїх завдань та функцій, виконання яких гарантується, а за потреби і забезпечується застосуванням примусових заходів. З використанням методу примусу реалізуються правоохоронні функції поліції. Застосування поліцейськими адміністративного примусу має свої особливості, що пояснюється специфікою мети їх діяльності та завдань, які на них покладені.

Заслуговує на увагу підхід О.М. Бандурки, який визначає основною метою методу примусу формування поведінки об'єкта управління проти його волі. Так, автор розкриває наступні напрями впливу суб'єкта управління в цьому контексті: моральна, матеріальна, організаційна, фізична, психологічна

сфера об'єкта управління. На відміну від методу переконання, що може застосуватись усіма суб'єктами управління, примус застосовується спеціально уповноваженими суб'єктами управління в межах їх правової компетенції. Таким чином, автор до загальних методів примусу відносить : моральні і матеріальні стягнення, обмеження компетенції, дисциплінарні, адміністративні та кримінальні покарання [8, с. 79].

Вміле поєднання методів переконання та примусу дозволяє в більш стислі терміни досягати поставлених цілей, раціонально використовувати управлінські ресурси. Будучи загальними методами управління, переконання та примус застосовуються як окремо, так і в поєднанні зі спеціальними методами управління Національною поліцією України. Конкретизація методів переконання та примусу здійснюється за допомогою приватних методів, до яких належать: заохочення; профілактика правопорушень; покарання; індивідуальна робота; реагування на пропозиції, заяви і скарги громадян; здійснення допомоги в складних життєвих ситуаціях та метод вдосконалення керівництва.

До спеціальних методів управління Національною поліцією України відносяться адміністративні, інституційно-правові, економічні, соціально-психологічні. Їхня особливість полягає в тому, що такі методи управління є конкретно спрямованими на досягнення мети управління саме Національною поліцією України.

Крім зазначених критеріїв класифікації методів, існує також їх поділ з точки зору діяльності суб'єкта управління на всіх етапах управлінського процесу на чотири групи: методи підготовки, прийняття, організації й контролю за виконанням управлінських рішень.

Узагальнивши наукові підходи вчених щодо класифікацій методів управління, можна виділити такі методи управління Національною поліцією України: за сферою застосування: загальні (переконання та примус) та спеціальні (організаційні, адміністративно-правові, економічні, соціально-психологічні та інші); за характером впливу на керованого суб'єкта: безпосередні та опосередковані.

Основними особливостями застосування методів управління Національною поліцією України є те, що вони виступають засобами реалізації встановленої компетенції та повноважень і використовуються для забезпечення виконання завдань, покладених на поліцію та реалізації функцій, відображають наявні у поліції повноваження державно-владного характеру щодо застосування заходів як регулятивного, виховного, так і примусового характеру, що забезпечується спеціальними силами та засобами і врегульовані нормами права.

Література:

1. Стеценко С.Г. Адміністративне право України: основні поняття: навч. посіб. Вид. 2-ге, перероб. та доп. Київ: Атіка, 2009. 640 с.
2. Адміністративне право України. Академічний курс: підр. / за заг. ред. Т.О. Коломоєць. Київ: Істина, 2010. 480 с.
3. Адміністративне право України: підручник / В.К. Колпаков, О.В. Кузьменко. Київ: Юрінком Інтер, 2003. 544 с.
4. Адміністративне право: навч. посіб. / З.Р. Кісіль, Р.В. Кісіль. Київ: Алерта; ЦУЛ, 2011. 3-те вид. 696 с.
5. Четвертиков В.С., Четвертиков В.В. Основы управления в органах внутренних дел : учеб. пос. Москва: Новый юрист, 1997. 128 с.
6. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII XII. Відомості Верховної Ради України. 2015. № 40–41. Ст. 379.
7. Карпец И.И. Наказание. Социальные, правовые и криминологические проблемы. Москва: Юридическая литература, 1973. 287 с.
8. Бандурка О.М. Основы управління в органах внутрішніх справ України: теорія, досвід, шляхи удосконалення. Харків: Основа, 1999. 438 с.

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ СУЧАСНОЇ МУЗИЧНОЇ ПЕДАГОГІКИ

*Подзірей Л.М.,
заступник директора
з навчальної роботи, викладач - методист
Канівська дитяча школа мистецтв
м. Канів, Україна*

Музичне виховання дітей посідає особливе місце в системі позашкільної мистецької освіти. Адже його засобами ми формуємо у дітей креативність, естетичний смак, розвиваємо творчі здібності до сприймання, виконання і творення музики. Саме через музично-творчу діяльність відбувається єднання з культурою свого народу, формується осмислене ставлення до художніх цінностей, що забезпечує національну основу процесу навчання.

Новітня орієнтовна модель музичної освіти передбачає опанування учнями вітчизняної культурно-мистецької спадщини, розуміння особистостей та тенденцій розвитку української музичної культури і її ролі у світовому контексті, забезпечує набуття ними художнього досвіду з чіткою проекцією на постійне художньо-естетичне виховання.

Шлях, що стимулює творчість, фантазію і пошук - один із найефективніших. Він учить дітей мислити, пізнавати природу музики, її виразну силу і взаємозв'язок з навколишнім світом. Активно діюча на слух і свідомість, музика здатна виражати емоційний стан та різноманітні нюанси. Так само як в інших видах мистецтва, вирішальна роль в ній належить не випадковим, а художнім емоціям.

Музика апелює до почуттів, властивих усім людям і кожній людині зокрема, виховує художньо-естетичне ставлення до дійсності, надихає на творчу працю, духовно об'єднує людей.

Музична педагогіка покликана вивчати завдання, зміст, організацію, форми і методи музичного навчання і спрямована на пізнання закономірностей

і принципів впливу на формування особистості дитини. Основними критеріями музичної педагогіки вважають: музичне навчання, виховання, музичний розвиток, музична освіта. Особливості музичної педагогіки в її гуманістичній спрямованості, в пошуку моделей музичного виховання [4, с.144].

Провідним завданням сучасної музичної педагогіки є художньо-творчий розвиток дітей. Велике значення у цьому процесі набуває вмiла і цілеспрямована навчально-виховна робота. На її якості позначаються проблеми, пов'язані з пошуком ефективних шляхів, мети завдань і методів музичного виховання.

Для музичної педагогіки велике значення має методологічний висновок: чим більшу цінність має мистецтво, зокрема музика, для особистості, тим повніше актуалізується естетичне ставлення до неї у процесі сприймання.

Методологічним орієнтиром для розвитку музичної педагогіки стало визнання філософами невичерпаності художнього твору, багатозначності його змісту, специфічності художньої інформації, що здатна розширюватися і збагачуватися завдяки включенню у новий контекст суспільного й індивідуального життя.

Особливе значення для музичної педагогіки мають висновки Л.Виготського щодо соціальної функції мистецтва, ролі емоційних переживань у процесах створення і сприймання творів мистецтва. Учений писав: «Сприймання мистецтва вимагає творчості, тому недостатньо просто щиро пережити те почуття, яке оволоділо автором, не достатньо розібратися в структурі самого твору – необхідно ще творчо подолати своє власне почуття і лише тоді дія мистецтва виявиться повністю»[2, с.344].

Суттєвим для музичного навчання є методологічне положення про необхідність міжособистісного контакту викладача та учнів, який повинен ґрунтуватися на рівноправності учасників навчального процесу. Вміння вислухати учня, стати на його позицію, вважати її такою ж самоцінною як і свою власну.

Стимулом для розвитку сучасної музичної педагогіки є ідея Б. Асаф'єва про триєдність музичного мистецтва, в якому нерозривно пов'язані створення,

виконання і сприймання музики [1, с.144]. Музикознавці вважають, що в основі всіх видів музичної діяльності лежать загальні закони музичного мислення. Сприймання входить до процесу творення і виконання музики, а елементи композиторської і виконавської творчості виявляються в діяльності слухача. Важливою методологічною проблемою музичної педагогіки є розкриття співвідношення об'єктивного і суб'єктивного у музичному сприйманні. Ніщо не замінить слухачеві чи виконавцю його власної думки, тому слід довірливіше ставитися до емоційних вражень учнів, спиратися не тільки на музичні знання, а й на широкі життєві та художні асоціації. Нав'язування учням певної інтерпретації музичного твору призводить до зниження активності музичного слуху. Тому важливим чинником впливу мистецтва на учнів є створення умов для самостійного відкриття ними естетичних цінностей творів, а не тільки адаптації до установлених цінностей.

Одна з проблем музичного навчання учнів полягає в тому, що в сучасній педагогіці недостатньо концептуальних праць, багатих не тільки новими фактами й аналітичними спостереженнями, а й узагальнюючими ідеями.

Пізнання закономірностей музичної освіти є одним із найважливіших завдань музичної педагогіки. Навіть при наявності значної кількості науково-методичної літератури все ще мало відомо про ті глибинні процеси, які відбуваються при сприйманні та виконанні музичного твору, і які визначають сутність художньо - педагогічного спілкування викладача та учня. Знання цих закономірностей дає можливість зрозуміти суть проблем, з якими стикається кожен викладач, відповісти на запитання, що постають перед ним у практичній діяльності. Знання закономірностей музичної освіти дає можливість відповісти на численні запитання, які постають перед викладачами. Водночас їх незнання робить поверховою, а відтак малоефективною музично педагогічну діяльність учителя [3, с.7].

Здобуття початкової мистецької освіти в Україні має на меті раннє виявлення та розвиток індивідуальних здібностей учнів в обраному виді мистецтва, формування відповідних знань, умінь, навичок, розуміння ціннісних

орієнтацій у сфері мистецтва. Початкова мистецька освіта дає можливість учням аналізувати та оцінювати ключові досягнення національного та світового мистецтва, мистецьких традицій свого народу, вміння висловлювати свої думки, образно мислити, творчо підходити до виконання завдань.

Досягнення мети музичного навчання і виховання передбачає залучення учнів до музичної діяльності за допомогою різних методів і прийомів. Їх суть разом зі змістом програми утворює відповідну методику, ефективність якої оцінюється результатом досягнутих цілей.

Відомо, що не може бути універсальної методики яка була прийнятною для всіх. Різні завдання, які ставляться в конкретних педагогічних ситуаціях вимагають використання різноманітних методів, прийомів, засобів навчання. Типова для викладача система дій стосовно учнів є показником не тільки його методичної підготовки, але й оцінки актуальних і потенційних можливостей дітей.

Будь-яка методика особистісна. Особливо важлива ця теза в оволодінні методикою музичної освіти, коли на вибір методів і прийомів суттєво впливає ставлення викладача до музичного мистецтва.

Історія розвитку музичної педагогіки показує, що неможливо знайти універсальну формулу осягнення музичного мистецтва. Більшість музично – педагогічних систем відійшли в минуле на стадії практичного втілення саме через намагання зробити універсальним те, що за природою своєю індивідуальне.

Викладач, який усвідомлює складність поставленої мети – виховання духовності підростаючого покоління засобами музичного мистецтва,- не відступить перед можливими труднощами і невдачами, а продовжить свої пошуки і відкриє собі і своїм учням шлях до творчої свободи. Щоб іти в ногу з часом, викладач початкової мистецької освіти завжди має прагнути до збагачення своїх знань, удосконалення власної виконавської майстерності.

Теорія і методика музичної освіти постійно розвивається, і викладач не може не цікавитися досягненнями сучасної науки, передової педагогічної

практики. Він повинен уміти самостійно розібратися у складності методичних проблем, зробити правильні висновки щодо застосування кращих досягнень у практичній роботі, відчувати педагогічний пульс сьогодення і спрямовувати свою професійну діяльність у русло постійного творчого пошуку.

Література

1. Асаф'єв Б.В. Вибрані статті про музичну освіту: Музика, 1973. – 144 с.
2. Виготський Л.С. Психологія мистецтва.- М. : Педагогіка, 1987.- 344 с.
3. Музична педагогіка та виконавство вип. 6 – Тернопіль; Навчальна книга – Богдан; 2012. - 7 с.
4. Падалка Г.М. Педагогіка мистецтва К.: Освіта України, 1982. 144 с.

УДК 621.01

Технічні науки

ЗВЕДЕННЯ МАС ПРИ ПЛОСКО-ПАРАЛЕЛЬНОМУ РУСІ ВХІДНОЇ ЛАНКИ

Прокопенко Д.П.

аспірант кафедри технічної механіки

Івано-Франківського національного технічного

Університету нафти і газу

м.Івано-Франківськ, Україна

При складанні динамічних моделей механічних систем з одним ступенем вільності зручно маси і моменти інерції різних ланок, з'єднаних кінематичними зв'язками, замінити масою (моментом інерції), зведеною до однієї ланки. Традиційно у теорії механізмів і машин розглядаються дві ланки зведення – кривошип, якій здійснює обертальний рух і повзун, що рухається поступально. Розглянемо алгоритм зведення мас для дезаксимального гідроелектронасоса [1] до ланки, яка рухається плоско-паралельно та утворює вищу кінематичну пару зі стояком.

Для розробки алгоритму зведення мас необхідно знати залежність положення ведених роликів від кута повороту феромагнітного ролика. Геометричні параметри механізму наведені у [2, с 110].

При визначенні загального зведеного моменту інерції дезаксіального МРТ знехтуємо масою стрічки внаслідок її малізни у порівнянні з масою найменшого ролика.

Для зведеного моменту інерції феромагнітного ролика з умови зведення маємо

$$J_{\phi}^{ze} = m_{\phi} \frac{v_{01}^2}{\omega^2} + J_{\phi} \frac{\omega_1^2}{\omega^2}, \quad (1)$$

де $v_{01} = \omega \cdot (R - R_1)$ – лінійна швидкість руху центра ролика навколо точки O – початку системи координат;

ω – вхідна кутова швидкість ролика δ навколо точки O ;

$\omega_1 = \frac{R - R_1}{R_1} \cdot \omega$ – кутова швидкість обертання опорного ролика δ навколо

точки O , оскільки відповідно до рисунку 2 цей ролик обертається за стрілкою годинника.

Після підстановки та перетворень отримуємо

$$J_{\phi}^{ze} = \frac{1.5\pi R_1^2 l \gamma}{g} \cdot (R - R_1)^2 = 1.5m_{\phi} \cdot (R - R_1)^2. \quad (2)$$

Для визначення зведеного моменту інерції маси одного з неферомагнітних опорних роликів при переміщенні його центру обертання з положення O_1 в положення O_{111} (рис.1) знаходимо

$$\psi = \varphi + \beta + \delta_1 + \delta_2 + \delta_3 + \beta_1 - \arccos \left[\frac{e^2 + (R - R_1)^2 - (O_{112}O_e)^2}{2 \cdot e \cdot (R - R_1)} \right] - \arccos \left[\frac{e^2 + (r - R_2)^2 - (OO_{20})^2}{2 \cdot e \cdot (R - R_1)} \right],$$

Кут обертання ψ_1 самого ролика

$$\psi_1 = \frac{\psi \cdot (R - R_1)}{R_1}$$

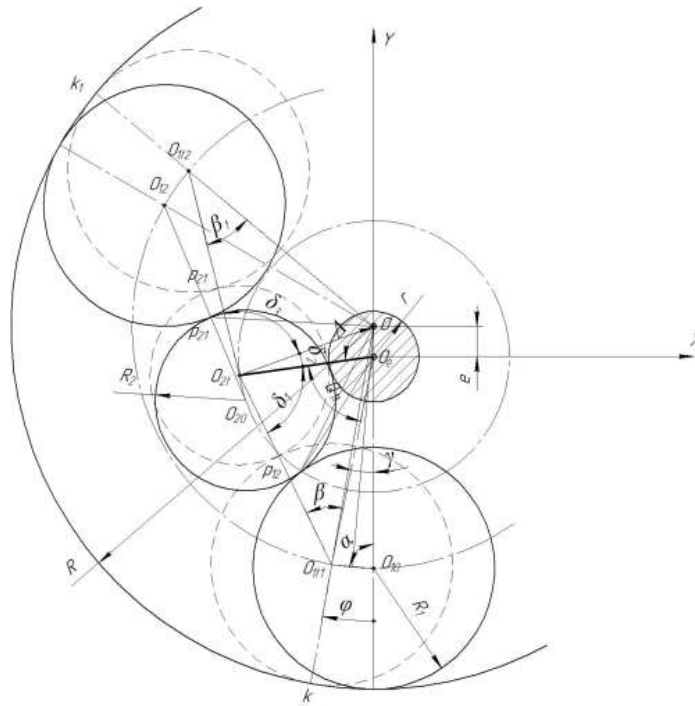

Рис. 1. Схема розрахунку залежності кутів положення роликів від кута повороту ферромагнітного ролика

Тоді вказана складова загального зведеного моменту інерції двох неферромагнітних опорних роликів можна визначити за формулою

$$J_{П1} = 2m_o (R - R_1)^2 \left(\frac{\partial \psi}{\partial \varphi} \right)^2$$

Складова частина зведеного моменту інерції від двох сепаруючих роликів (рисунок 2), які контактують з ферромагнітним роликом, визначаємо за формулою:

$$J_{2к}^{38} = 2m_c \left[\left(\frac{\partial O_{2t} O}{\partial \varphi} \right)^2 + 0.5R_2^2 \left(\frac{\partial \psi_4}{\partial \varphi} \right)^2 \right]$$

де: m_i - маса опорних і сепаруючих роликів,

ψ_4 - кут обертання сепаруючого ролика.

Для визначення кута ψ_4 необхідно з трикутника $O_e O_{20} O_{10}$ визначити спочатку кут Θ_{21t} так:

$$\Theta_{21t} = \arccos \left(\frac{(O_e O_{10})^2 + (O_e O_{20})^2 - (O_{20} O_{10})^2}{2 \cdot (O_e O_{10}) \cdot (O_e O_{20})} \right)$$

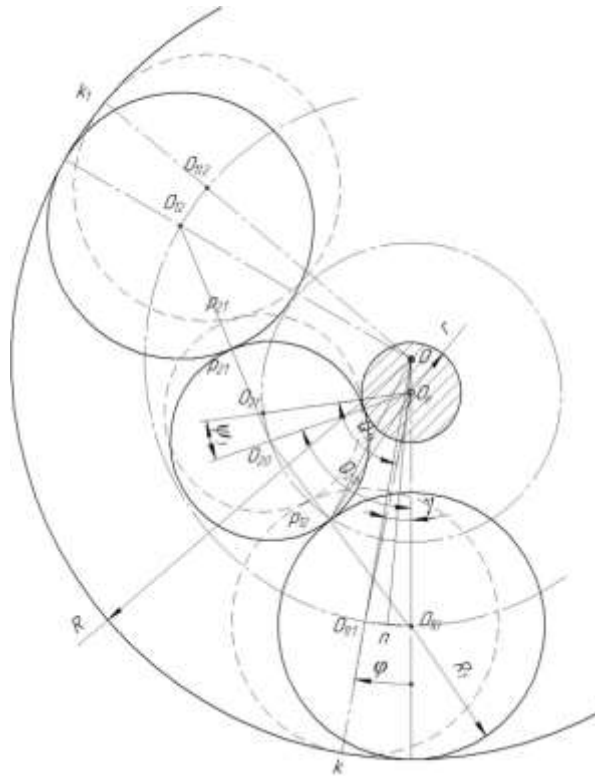

Рисунок 2 – Розрахункова схема визначення кута ψ_3

По ньому визначаємо кут обертання центра ролика O_2

$$\psi_3 = (\Theta_{1t} + \gamma) - \Theta_{1t}$$

Тоді обертання ψ_4 сепаруючого ролика знайдемо з формули Вілліса

$$\frac{\psi_4}{\psi_3} = -\left(1 + \frac{r}{R_2}\right) \Rightarrow \psi_4 = -\psi_3 \cdot \left(\frac{R_2 + r}{R_2}\right)$$

Складову зведеного моменту інерції від сепаруючого ролика, який не контактує з феромагнітним роликом, визначимо за формулою

$$J_{22к}^{зв} = 2m_{II} \left[\left(\frac{\partial O_{3t} O}{\partial \varphi} \right)^2 + 0.5R_2^2 \left(\frac{\partial \psi_6}{\partial \varphi} \right)^2 \right]$$

де кут оберту розглядуваного ролика дорівнює

$$\psi_6 = -\psi_5 \cdot \left(\frac{R_2 + r}{R_2}\right)$$

Кут ψ_5 - переміщення центра сепаруючого ролика з положення O_{30} в положення O_{3t} (рисунок 3) дорівнює $\psi_5 = \psi_{55} + \mu - \psi_{35} - \psi_{31}$

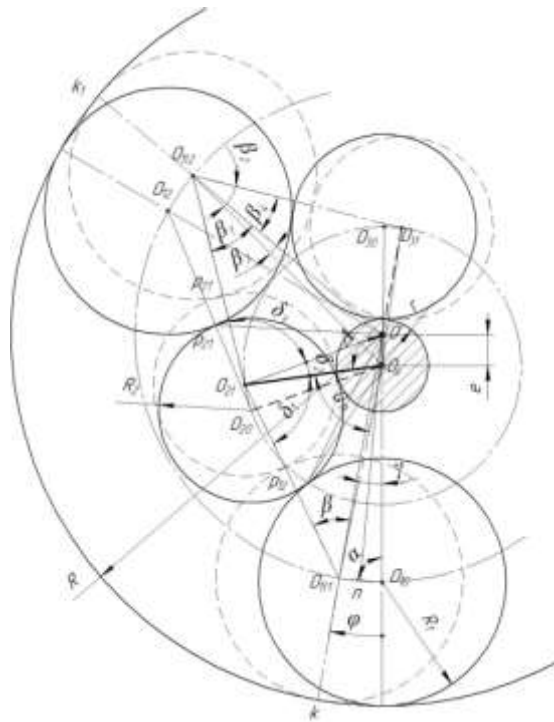

Рисунок 3 – Розрахункова схема визначення кута ψ_5

Змінну відстань руху центру обертання ролика O_2 навколо O визначаємо за теоремою косинуса з $\Delta OO_{1t2}O_{3t}$:

$$OO_{3t} = \sqrt{(OO_{1t2})^2 + (O_{1t2}O_{3t})^2 - 2 \cdot (OO_{1t2})^2 \cdot (O_{1t2}O_{3t})^2 \cdot \cos(\beta_4)}$$

де $\beta_4 = \beta_2 - \beta_3$

Загальний зведений момент інерції насосу буде являти собою суму моментів інерції

$$J_{нас}^{36} = J_{\Phi}^{36} + J_{П1} + J_{2k}^{36} + J_{22k}^{36}$$

Наведений алгоритм реалізуємо за допомогою середовища MATHCAD. Зміну зведеного моменту інерції відобразимо на графіку (рисунок 4).

Як видно з наведеного графіку найбільша величина зведеного моменту припадає на кути 83^0 .

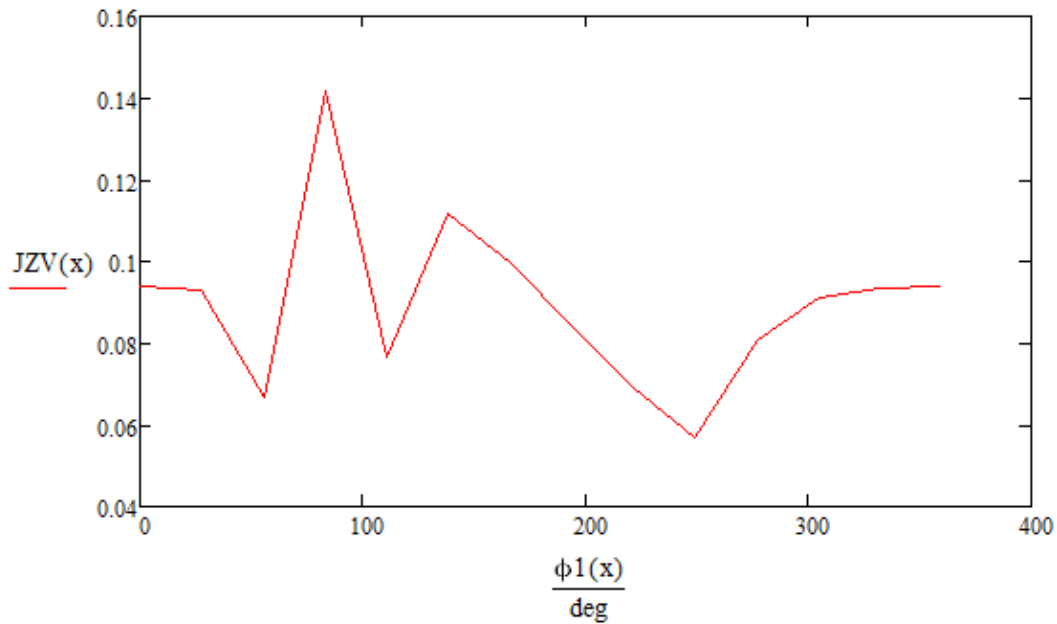

Рисунок 4 – Графік зміни сумарного моменту інерції в залежності від кута повороту.

Література:

1. Пат 108050 Україна, МПК F16H39/02-39/42, Н 01 F 7/24. Електромагнітний гідронасос кочення [Текст]/Воробйов М.С., Прокопенко Д.П.; патентовласник Івано-Франківський національний університет нафти і газу. заяв.05.03.00; опуб. 10.03.15. Бюл. №5.

2. Vorobyov M., Prokopenko D. Hydraulic pump based on the rolamite mechanism. Ukrainian journal of mechanical engineering and materials science. 2018. Vol. 4, №1. P.105-115.

АНАЛІЗ ТЕХНОЛОГІЇ DLSS ДЛЯ УСУНЕННЯ АЛІАЙЗИНГУ

Романюк О.Н.,
професор, завідувачий кафедри програмної інженерії,
Марущак А.В.,
студент спеціальності «Програмна інженерія»,
Шмалюх В.А.,
студент спеціальності «Програмна інженерія»,
Вінницький національний технічний університет
м. Вінниця, Україна

Підвищення продуктивності засобів формування графічної інформації висуває нові вимоги для покращення якості формування зображень. При формуванні графічних сцен необхідно досягти прийняттого компромісу між продуктивністю формування зображень та їх реалістичністю. Дискретний характер формування графічних зображень і недостатня розподільна проміжність екранів призводить до появи ефекту аліайзингу, який проявляється в тому, що на контурах зображень чітко проявляється східчастий ефект. Вважається, що при використанні 17" монітора і розміщенні спостерігача на відстані 65 см. від екрана, щоб повністю усунути ефект аліайзингу потрібен монітор із роздільною здатністю як мінімум 4000x4000 пікселів. Сучасний рівень технологій поки що не в змозі забезпечити таку роздільну здатність [1]. У зв'язку з цим актуальною задачею є розробка нових методів і засобів для антиаліайзингу. При цьому необхідно досягти як простих з обчислювальної точки процедур, так і можливості апаратної реалізації.

Якість графіки в сучасних іграх постійно поліпшується. Для забезпечення кращого графічного відображення збільшується складність обчислювальних операцій. Зокрема використовується технологія Ray Tracing, що імітує освітлення в реальному часі [2]. Обчислювальна складність рейтрейсингу пов'язана з тим, що роздільна здатність зображення сучасних ігор перевищує 1920 p (1920x1080), тому з'являється необхідність прискорення розрахунків під час рендерингу.

Існує чотири різні техніки для згладжування зубчастих країв навколо зображення 3D-об'єкта чи фону у відеогрі. Це забезпечує користувача графічним зображенням кращої якості. Однією із основних технологій для такого опрацювання графіки є антиаліайзинг. Найбільш поширеними реалізаціями антиаліайзингу в сучасних іграх є: FXAA (fast approximate anti-aliasing), TAA (temporal anti-aliasing), MSAA (multi sample anti-aliasing), і SMAA (enhanced subpixel morphological anti-aliasing) [3].

Дана технологія є актуальною та перебуває у процесі постійного вдосконалення. Процес антиаліайзингу є ресурсомістким, тому використання вище описаних технологій, призводить до погіршення кількості видимих кадрів у секунду [4].

DeepLearningSuperSampling (DLSS) – технологія NVIDIA, що використовує глибоке машинне навчання для підвищення частоти кадрів у іграх, яким потрібні складні графічні обчислення [5]. DLSS – нейронна мережа, створена на основі обчислень суперкомп'ютерів NVIDIA. Використовуючи DLSS гравці можуть використовувати налаштування високої якості графіки не регулюючи розширення зображення, при цьому зберігається стабільність роботи пристрою, що дозволяє продовжувати комфортно підтримувати реалістичність зображення гри. За допомогою використання технології DLSS 2.0 графічні застосунки із трудомісткою 3D-графікою із розширенням 1920x1080 пікселів буде збільшено до 3840x2160 пікселів з найменшими втратами якості.

Таке використання забезпечує відтворення гри зі сталим розширенням у 1080p на екрані у 4K. За допомогою інтелектуального масштабування різницю між якістю відображення буде важко помітити звичайному користувачу. Аби позбутися проблеми затримки рендерингу зображення використовуються тензорні ядра.

Технологія тензорних ядер NVIDIA значно прискорює та дозволяє натренувати алгоритми AI (штучного інтелекту) за кілька годин, а не тижнів. Архітектура NVIDIA Ampere підвищує продуктивність і виконує необхідні розрахунки, для досліджень: TF32, FP64, FP16, INT8 і INT4 [6]. Це дозволяє прискорити та спростити впровадження штучного інтелекту в нейромережі.

Проблемою DLSS 1.0 (першої версії технології) було те, що нейромережа навчалася окремо для кожної гри (це займало багато часу), 4 – х кратний апсемплінг не підтримувався, тому зображення з 1080р не досягало якості 4K [7]. DLSS 2.0 (друга версія технології) – загальний алгоритм, який не мав обмежень на навчання, а також була впроваджена підтримка апсемплінгу. Нова версія DLSS має затримку 1.5 мс при рендерингу 4K зображення. Уміння DLSS 2.0 масштабувати зображення з роздільною здатністю 540р й мала затримка, дають велике збільшення продуктивності порівняно з попередньою версією. Використаний алгоритм реконструює зображення за двома кадрами, попередньому та поточному, щоб підвищити розширення та відновити чіткість картинки [8]. Нейромережа допомагає попіксельно порівняти кадри й очистити зображення від артефактів й мерехтіння.

При рендерингу геометрії сцени в іграх кількість використаних пікселів визначає, як буде виглядати зображення. Використання сітки 4x4 для рендерингу трикутника дає змогу зрозуміти, що якість на виході буде низькою, як зображено на рисунку 1 [9].

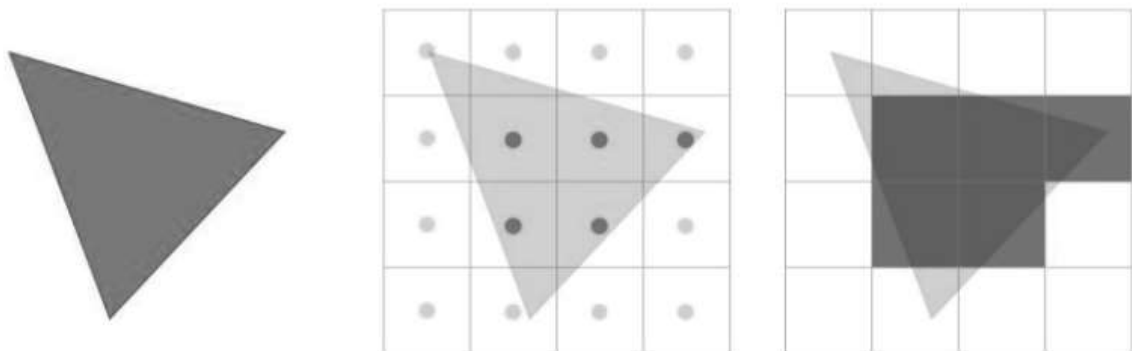

Рис. 1 – Рендеринг зображення без технології DLSS

Зі збільшенням сітки в 4 рази, тобто до 8x8, якість зображення стає більш схожим на передбачуваний трикутник. У цьому і полягає суть DLSS: перетворити зображення з низьким розширенням у більш високе, як зображено на рисунку 2 [9].

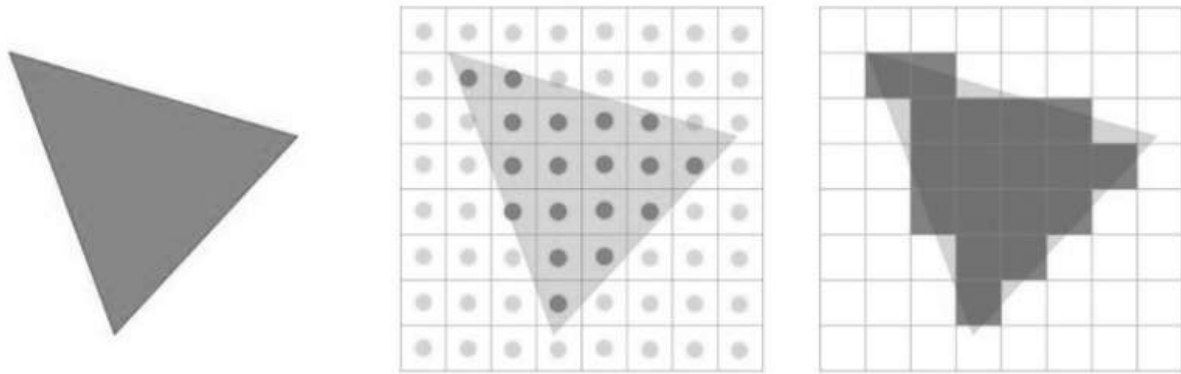

Рис 2. – Рендеринг зображення з використанням технології DLSS

Multi-frame Super-Resolution – це метод, що використовує кілька зображень з низьким розширенням для отримання зображення з високим розширенням [10]. Головною метою для створення даної технології було покращення готових відео та серійної фотозйомки. Це дає змогу не використовувати надлишкову для рендеринга інформацію. За допомогою оптичного потоку та заміни геометричних векторів руху стає можливе використання багатоцільового поліпшення графіки, зокрема, вирівнювання кадрів [10]. Використання технології забезпечує зменшення часу та кількості обрахунків для досягнення точнішого зображення.

DLSS 2.0 має багато переваг порівняно з попередніми реалізаціями антиаліазингу [11]:

- Повна якість зображення. DLSS 2.0 забезпечує найвищу реалістичність рендерингу при обробці тільки половини пікселів. Технологія використовує способи тимчасової обробки [11].
- Технологія використовує методи тимчасової обробки для підвищення деталізації та стабільності зображення від початкового кадру до наступного [11].

Отже, технологія DLSS є ефективним засобом для досягнення якісного зображення. Дана технологія використовує методи обробки деталізації антиаліазингу [12-14]. Задля зменшення навантаження на основні ядра обробки інформації використовуються тензорні ядра. З використанням DLSS 2.0 рівень

деталізації сцени в комп'ютерній грі може перевищувати навіть оригінальне зображення, при цьому частота кадрів залишається на високому рівні.

Література:

1. Романюк О. Н. Метод антиаліазингу зображень відрізків прямих з використанням додаткових оцінювальних функцій / О. Н. Романюк, О. В. Мельник, О. В. Романюк // Вимірювальна та обчислювальна техніка в технологічних процесах. - 2014. - № 2. - С. 210-214. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vott_2014_2_38

2. Революция в графике? Что такое трассировка лучей в новых видеокартах Nvidia [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://kanobu.ru/articles/revolyutsiya-vgrafike-hto-takoe-trassirovka-luchej-372475/>.

3. Типы сглаживания в играх [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: https://www.iguides.ru/main/gadgets/other_vendors/typy_sglazhivaniya_v_igrakh/.

4. Что такое антиалиасинг? [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://dtf.ru/gamedev/19473-hto-takoe-antialiasing-digital-foundry-otekhnologiyah-sglazhivaniya>.

5. NVIDIA DLSS 2.0: прорыв в рендеринге с ИИ [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://www.nvidia.com/ru-ru/geforce/news/nvidia-dlss-2-0-a-big-leap-in-ai-rendering/>.

6. Тензорные ядра NVIDIA [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://www.nvidia.com/ru-ru/data-center/tensor-cores/>.

7. DLSS 2.0 vs 1.0 Benchmarks – MechWarrior 5 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://www.ozarc.games/dlss2-benchmarks-mechwarrior5/>.

8. Nvidia DLSS в 2020 году [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://wowmoon.ru/novosti/nvidia-dlss-v-2020-godu/>.

9. Бесплатные ФПС: как ИИ помогает сделать игровую графику лучше [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://habr.com/ru/company/pixonic/blog/512770/>.

10. Multi-Frame Super-Resolution: A Survey [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: https://www.researchgate.net/publication/334888262_Multi-Frame_Super-Resolution_A_Survey.

11. NVIDIA DLSS 2.0: A Big Leap In AI Rendering [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://www.nvidia.com/en-gb/geforce/news/nvidia-dlss-2-0-a-big-leap-in-ai-rendering/>.

12. Романюк О. Н. Методи та засоби антиаліайзингу контурів об'єктів у системах комп'ютерної графіки. Монографія / О. Н. Романюк, М. С. Курінний. –Вінниця: УНІВЕСУМ-Вінниця. –2006. –163 с.

13. Романюк О. Н. Математичні моделі пікселів для задач антиаліайзингу / О. Н. Романюк, М. С. Курінний // Вісник Житомирського інженерно-технологічного інституту. — 2002. — №3. —С. 35—47.

14. Романюк О. Н. Апаратно-орієнтований метод антиаліайзингу крокової траєкторії відрізків прямих/ О. Н. Романюк, М. С. Курінний, В. О. Денисюк // Реєстрація, зберігання і обробка даних, –2007. –Т. 8. – № 3. – С.11—19.

УДК 613.8

Медичні науки

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ПРОВІДНИХ КОРЕЛЯТ ПСИХІЧНОГО
ЗДОРОВ'Я ПІДЛІТКІВ ТА ХАРАКТЕРИСТИК УМОВ ЇХ ПЕРЕБУВАННЯ,
ПОКАЗНИКІВ ФУНКЦІОНАЛЬНОГО СТАНУ І ОСОБЛИВОСТЕЙ
ОСОБИСТОСТІ ДІВЧАТ ТА ЮНАКІВ

Сергета І. В.,

завідувач кафедри загальної гігієни та екології

Браткова О. Ю.,

доцент кафедри загальної гігієни та екології

Вінницький національний медичний університет

ім. М. І. Пирогова,

Макарова О. І.,

кандидат медичних наук, лікар-педіатр

м. Вінниця, Україна

Актуальність. Прогностична оцінка результатів, одержаних в ході проведення наукових досліджень, а також визначення основних прогностично-

значущих тенденцій їх зрушень в динаміці певного періоду, що перебуває в центрі уваги, становить імовірнісний процес, який фактично є заміною реальних співвідношень окремих об'єктів певною або, логічною, або математичною, або статистичною конструкцією, котра адекватно відображує найістотніші риси відповідної бази даних та створює спрощений, схематичний, первісний за своїм змістом, абстрагований від незначущих і неістотних ознак образ [1, 2, 3, 4, 5].

Мета. Метою дослідження було встановлення особливостей взаємозв'язку провідних корелят психічного здоров'я дівчат і юнаків, що перебувають у віці 15-17 років, та характеристик умов їх перебування, показників функціонального стану і особливостей особистості.

Матеріали та методи. В ході проведених досліджень використовувались гігієнічні (дослідження особливостей умов перебування підлітків), соціологічні (вивчення соціальних умов життя, режиму дня та медико-соціальних аспектів поширення зрушень у стані психічного здоров'я), епідеміологічні (оцінка стану соматичного і психічного здоров'я школярів), психофізіологічні (встановлення рівня розвитку психофізіологічних функцій організму дівчат та юнаків), психодіагностичні (визначення особливостей особистості учнів) методи, а також методи багатовимірного статистичного аналізу (процедури кореляційного аналізу).

Результати та обговорення. Оцінюючи особливості взаємозв'язків критеріальних ознак стану психічного здоров'я підлітків та цілої низки показників, які визначались, слід було відзначити, що серед дівчат у віці 15 років найбільш тісно з ними були пов'язані узагальнені дані щодо оцінки житлово-побутових умов, властивих для досліджуваних школярок ($r=0,68$; $p<0,05$), величини середньомісячного бюджету родини на 1 людину ($r=0,67$; $p<0,05$), тривалість нічного сну ($r=0,87$; $p<0,01$), особливості занять у вільний час ($r=0,68$; $p<0,05$), узагальнені дані щодо оцінки режиму дня, властивого для досліджуваних учениць ($r=0,69$; $p<0,05$), показники ситуаційної тривожності ($r=-0,80$; $p<0,01$), характеристики рівня суб'єктивного контролю за шкалою

інтернальності у галузі міжособистісних відносин ($r=0,68$; $p<0,05$), величини простої зорово-моторної реакції ($r=0,69$; $p<0,05$) та критичної частоти злиття світлових миготінь ($r=0,79$; $p<0,01$).

Натомість серед 16-річних дівчат спостерігався статистично-значущий кореляційний зв'язок характеристик психічного здоров'я та даних щодо наявності і частоти загострень захворювань з хронічним перебігом патологічного процесу ($r=-1,00$), психастенічних ($r=0,84$; $p<0,01$) і шизоїдних ($r=-0,81$; $p<0,05$) характерологічних властивостей, акцентуацій характеру за гіпертимним ($r=-0,76$; $p<0,05$) і дистимним ($r=-0,71$; $p<0,05$) типами, характеристик рівня суб'єктивного контролю за шкалою інтернальності в галузі міжособистісних відносин ($r=0,86$; $p<0,01$), почуттям провини як складової агресивних проявів особистості ($r=-0,72$; $p<0,05$) і величинами переживання соціального стресу ($r=-0,87$; $p<0,01$) і страхом самовираження ($r=-0,88$; $p<0,01$) у структурі шкільної тривожності, цілою низкою характеристик емоційного вигорання, а саме: рівнем напруження ($r=-0,85$; $p<0,01$), ступенем переживання психотравмуючих обставин ($r=-0,95$; $p<0,001$), почуттям "загнаності" у клітку ($r=-0,71$; $p<0,05$), тривожністю і депресивністю ($r=-0,76$; $p<0,05$), розширенням сфери економії емоцій ($r=-0,83$; $p<0,05$) та ступенем емоційної відстороненості ($r=-0,71$; $p<0,05$).

Зрештою, серед дівчат у віці 17 років найбільш тісно з показниками стану психічного здоров'я були пов'язані узагальнені дані щодо рівня користування послугами сфери обслуговування ($r=0,72$; $p<0,05$), тривалості нічного сну ($r=0,73$; $p<0,05$) та систематичності занять ранковою гімнастикою ($r=0,72$; $p<0,05$), а також узагальненої оцінки ступеня напруження навчальної діяльності ($r=-0,76$; $p<0,05$), акцентуацій характеру за циклотимним ($r=-0,72$; $p<0,05$) і дистимним ($r=-0,71$; $p<0,05$) типами, рівнем вираження фази резистенції у структурі синдрому емоційного вигорання ($r=-0,71$; $p<0,05$), точністю тонкокоординуваних рухів ($r=0,74$; $p<0,05$) тощо.

Разом з тим серед юнаків, що перебували у віці 15 років, реєструвались суттєві кореляційні зв'язки між характеристиками рівня психічного здоров'я та

даними щодо узагальненої оцінки житлово-побутових умов ($r=0,91$; $p<0,01$) і тривалості щоденного перегляду телепередач ($r=0,91$; $p<0,01$), наявністю такої шкідливої звички, як паління ($r=-0,91$; $p<0,01$), іпохондричними характерологічними проявами ($r=-0,86$; $p<0,05$), рівнем домінування ($r=0,82$; $p<0,05$) і ступенем емоційної комфортності ($r=0,90$; $p<0,05$) як складових соціально-психологічної адаптації, а також характеристиками раціонального каналу емпатії ($r=0,85$; $p<0,05$).

Серед 16-річних юнаків реєструвались статистично-значущі кореляційні зв'язки між характеристиками рівня психічного здоров'я та даними щодо тривалості нічного сну ($r=0,67$, $p<0,05$), характеру шкільного навчання ($r=0,58$, $p<0,05$) та рівня навчальної адаптації ($r=0,71$, $p<0,01$, кількістю ($r=-0,62$, $p<0,05$) і частотою реєстрації захворювань з тимчасовою втратою працездатності ($r=0,58$; $p<0,05$), рівнем вираження зниженого настрою або субдепресії ($r=-0,62$; $p<0,05$), екстравертованістю ($r=0,63$; $p<0,05$) та нейротизмом ($r=-0,70$; $p<0,01$) особистості, ступенем вираження таких фаз емоційного вигорання, як фази напруження ($r=-0,74$; $p<0,01$), резистенції ($r=-0,70$; $p<0,01$) та виснаження ($r=-0,62$; $p<0,05$), ступенем вираження астеничних проявів ($r=-0,78$; $p<0,001$) тощо.

Серед юнаків у віці 17 років реєструвались суттєві кореляційні зв'язки між характеристиками психічного здоров'я та даними щодо узагальненої оцінки житлово-побутових умов ($r=0,78$; $p<0,01$), особливостями взаємовідносин в родині даними ($r=-0,69$; $p<0,05$), ступенем нервово-емоційного напруження під час виконання навчальної діяльності ($r=0,69$; $p<0,05$) та рівнем адаптації до навчального процесу ($r=0,66$; $p<0,05$), частотою реєстрації захворювань з тимчасовою втратою працездатності ($r=0,60$; $p<0,05$), рівнем вираження зниженого настрою або субдепресії ($r=-0,59$; $p<0,05$), екстравертованістю ($r=0,73$; $p<0,01$) та нейротизмом ($r=-0,66$; $p<0,05$) особистості, ситуаційною ($r=-0,68$; $p<0,01$) та особистісною ($r=-0,74$; $p<0,01$) тривожністю, цілою низкою характерологічних проявів, а саме: рівнем іпохондрії ($r=-0,61$; $p<0,05$), депресії ($r=-0,80$; $p<0,01$), істерії ($r=-0,71$; $p<0,01$), психопатії ($r=-0,68$; $p<0,01$), психастенії ($r=-0,60$; $p<0,05$) та шизоїдності ($r=-0,58$; $p<0,05$),

акцентуацій характеру гіпертимного ($r=-0,68$; $p<0,01$) та дистимного ($r=-0,82$; $p<0,001$) типів, рівнем підозрливості як складової агресивних проявів ($r=-0,58$; $p<0,05$), рівнем самоприйняття ($r=0,56$; $p<0,05$), емоційної комфортності ($r=0,81$; $p<0,001$) та інтернальності ($r=0,68$; $p<0,01$) у структурі показників соціально-психологічної адаптації, такими характеристиками тривожності шкільного генезу, як переживання соціального стресу ($r=-0,67$; $p<0,05$), фрустрація потреби у досягненні успіху ($r=-0,62$; $p<0,05$), страх самовираження ($r=-0,55$; $p<0,05$), страх ситуації перевірки знань ($r=-0,73$; $p<0,01$), страх невідповідати очікуванням оточуючих ($r=-0,81$; $p<0,01$), рівнем вираження фази напруження ($r=-0,74$; $p<0,01$) та незадоволення собою ($r=-0,65$; $p<0,05$) як проявів емоційного вигорання, ступенем вираження астеничних проявів ($r=-0,78$; $p<0,001$) тощо.

Висновки. В ході проведених досліджень встановлено, що найбільш значущий зв'язок з характеристиками рівня психічного здоров'я дівчат і юнаків, які перебувають у віці 15–17 років та навчаються в умовах сучасних закладів освіти, мають показники щодо рівня навчальної адаптації, кількості захворювань з тимчасовою втратою працездатності, особливостей характеру навчання у школі та рівня нервово-емоційного напруження під час виконання повсякденної навчальної діяльності, загальної оцінки житлово-побутових умов, особливостей взаємовідносин в родині, ступеня поширення в учнівському середовищі шкідливих звичок, а також рівень нейротизму, ситуаційної та особистісної тривожності, провідні складові шкільної тривожності, окремі характерологічні властивості, рівень емоційного вигорання та суб'єктивного контролю, ступінь соціально-психологічної адаптації тощо.

Література:

1. Антомонов М. Ю. Математическая обработка и анализ медико-биологических данных. К., 2018. 589 с.
2. Полька Н. С., Сергета І. В. Актуальні проблеми психогігієни дітей і підлітків: шляхи та перспективи їх вирішення (огляд літератури і власних досліджень). *Журнал НАМН України*. 2012. Т. 18, № 2. С. 223-236.

3. Сергета І. В., Браткова О. Ю., Мостова О. П., Панчук О. Ю., Дударенко О. Б. Наукові принципи психогігієнічної діагностики стану здоров'я дітей, підлітків та молоді. *Довкілля та здоров'я*. 2012. № 4 (64). С. 21-25.

4. Сергета І. В., Мостова О. П. Медико-соціальні аспекти навчальної адаптації та стан здоров'я учнів шкільного віку. *Актуальні питання педіатрії, акушерства та гінекології*. 2013. № 2. С. 20-22.

5. Сергета І. В., Бардов В. Г. Перспективи використання рівня фізичної працездатності як кількісного показника здоров'я дітей та підлітків. *Довкілля та здоров'я*. 1998. № 1 (4). С. 14-17.

УДК 811'111

Філологічні науки

КОНЦЕПТУАЛЬНА VS МОВНА КАРТИНА СВІТУ

Строченко Л.В.,

*кандидат філологічних наук, доцент
кафедри лексикології і стилістики англійської мови
Одеського національного університету
імені І.І. Мечникова,
м. Одеса, Україна*

Термін «картина світу» був уведений у фізиці наприкінці ХІХ – на початку ХХ сторіччя В. Герцем, який визначив її як сукупність внутрішніх образів зовнішніх предметів, з яких логічним шляхом можна отримати знання про властивості та поведінку предметів. Згодом дане поняття отримує загальнофілософський статус та стає об'єктом гуманітарних досліджень [11, с. 156-157]. Картину світу визначають як систему інтуїтивних уявлень про реальність [12], «цілісний глобальний образ світу» [8, с. 19], «сукупність світоглядних знань про світ» [5, с. 141]. Картина світу, яка відображена у свідомості людини, є «вторинним існуванням світу», закріпленим та реалізованим в особливій матеріальній формі – мові. Кожна мова відображає певний, характерний лише для неї спосіб сприйняття світу, який складається в певну систему поглядів, що поділяється всіма носіями цієї мови. Дана система

відображає картину світу, представлену концептами [6, с. 62]. З огляду на це, важливим завданням сучасної когнітивної лінгвістики є вивчення концептуальної картини світу, її складників – концептів, а також механізмів їхньої вербалізації [10, с. 5].

Концептуальну картину світу визначають як глобальну, цілісну систему інформації про універсум, що перебуває у розпорядженні людини [4, с. 280]. Концептуальна картина світу – «це ідеально представлений взаємозв'язок об'єктивних предметів та процесів, відповідно існуючих у складній системі взаємозв'язків у світі понять» [4, с. 75]. Людина створює концептуальну картину світу в процесі своїх контактів з навколишньою дійсністю. Для її створення людина залучає усі види психічної діяльності від почуття і сприйняття до мислення та самосвідомості. Але концептуальна картина світу не є простим віддзеркаленням навколишньої дійсності, «це завжди якась інтерпретація» [9, с. 29]. Оскільки кожна людина неповторно сприймає світ в залежності від своїх природних здібностей, нахилів, а також від культури своєї епохи, то концептуальна картина світу є результатом створення суб'єктом певного образу світу. Слід зазначити, що суб'єктом у даному випадку може бути як окрема людина, так і народ і людство в цілому [9, с. 31-32]. Структурною одиницею концептуальної системи є концепт. Слід зазначити, що когнітивна лінгвістика ґрунтується на положенні про те, що мовна форма є відображенням когнітивних структур, і тому між когнітивними та мовними структурами існують певні кореляції [2, с. 132].

Згідно з цим, концептуальна картина світу знаходить своє відображення у мові. Мовна картина світу є частиною концептуального світу людини, відбитого у мовних формах [6, с. 62]. Концептуальна картина світу реалізується за допомогою мови, а частина її закріплюється в психіці людини через ментальні репрезентації іншого типу – образи, схеми, картини. Аналіз фрагментів концептуальної картини світу відбувається на основі виділення мовних одиниць, які репрезентують відповідні концепти [7, с. 14], оскільки саме мова є засобом вираження концептуальної картини світу, вона є важливою

формою існування знань як спосіб закріплення відображальної діяльності мислення [4, с. 22].

Лінгвістичний підхід до вивчення картини світу розрізняє два її типи: наукову, що опосередкована науковим знанням, та наївну, яка формується у свідомості носія мови в ході безпосереднього пізнання реального світу під впливом і в категоріях його національно-мовного, історичного та культурного досвіду [11, с. 156-157]. Наївні картини світу, які витікають зі значень слів різних мов, можуть в деталях відрізнятися одна від одної, тоді як наукова картина світу не залежить від мови, якою вона описується [1, с. 325]. На відміну від наукової, наївна картина світу включає в себе не тільки відображені об'єкти, а й позицію суб'єкта, його ставлення до цих об'єктів. Слід зазначити, що аналіз концептів призводить до виявлення архаїчних знань про світ, які не відносяться до числа наукових, а є народними, повсякденними уявленнями [7, с. 14-15].

Отже, будь-який фрагмент концептуальної картини світу доцільно аналізувати через її мовне відображення, як в наївному, так і в науковому варіантах.

Література:

1. Апресян Ю.Д. Значение и оттенок значения // Известия АН СССР. Отделение литературы и языка. – Т. XXXI. – Вып. 4 – М., 1974. – С. 320-330.
2. Дехнич О.В. Концепт *цветок* сквозь призму концептуальной метафоры // Когнитивная лингвистика: Ментальные основы и языковая реализация. Ч.1. Лексикология и грамматика с когнитивной точки зрения. Сборник статей к юбилею профессора Н.А. Кобриной. / Отв. Ред. Н.А. Абиева, Е.А. Боличенко. – СПб.: Тригон, 2005. – С. 132-135.
3. Карасик В.И. Языковой круг: Личность. Концепты. Дискурс. – Волгоград: Перемена, 2002. – 477 с.
4. Колшанский Г.В. Объективная картина мира в познании языка. – М.: Наука, 1990. – 108 с.
5. Кухаренко В.А. Интерпретация текста: Учебник для студентов филологических специальностей. – Одесса: Латстар, 2002. – 292 с.

6. Медведева А.В. Национально-культурный компонент языкового символа // Когнитивная семантика: Материалы Второй Междунар. шк.-семинара по когнитивной лингвистике. – Тамбов, 2000. – Ч.1. – С. 62-65.
7. Пименова М.В. Методология концептуальных исследований // Антология концептов / Под ред. В.И. Карасика, И.А. Стернина. – М.: Гнозис, 2007. – С. 14-16.
8. Селіванова О. Нариси з української фразеології (психокогнітивний та етнокультурний аспекти). – К. – Черкаси: Брама, 2004. – 276 с.
9. Серебренников Б.А. Роль человеческого фактора в языке. Язык и мышление. – М.: Наука, 1988. – 247 с.
10. Цапок О.М. Мовні засоби репрезентації концепту КРАСА в поезії українських шістдесятників: Автореф. дис ... канд. філол. наук: 10.02.01 / Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова. – Одеса, 2004. – 20 с.
11. Штерн І.Б. Вибрані топіки та лексикон сучасної лінгвістики. – К.: АртЕк, 1998. – 237 с.
12. Селіванова О. Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія. – Полтава: Довкілля-К, 2006. – 716 с.

УДК 159.9

Психологія

ИНКЛЮЗИЯ В СОВРЕМЕННОМ ОБЩЕСТВЕ

Терзи М.Б.,

*Воспитатель социальный по работе с детьми инвалидами
Центра смешанного типа для инвалидов и
детей-инвалидов «Стратегия жизни»
г. Болград, Украина*

Современная система образования полноценно принимает в себя только тех, кто отвечает её определенным требованиям, детей со стандартными возможностями, способными обучаться по общей для всех программе и показывать результаты успеваемости, нормальные для всех. В результате нередко получается, что дети с особыми образовательными потребностями выпадают из

80

общего образовательного процесса, так как для работы с ними педагогический состав общеобразовательных учреждений не обладает необходимыми знаниями в области коррекционной и специальной педагогики. Эту и множество других проблем в современной школе призвано решить инклюзивное образование.

Инклюзия (от inclusion – включение) – процесс реального включения людей с инвалидностью в активную общественную жизнь. Инклюзия предполагает разработку и применение конкретных решений, которые позволят каждому человеку равноправно участвовать в общественной жизни.

Инклюзия предусматривает для человека с особыми потребностями не ограничиваемое участие и свободу выбора его меры, форм и способов во всех социальных процессах, на всех ступенях образования, в процессе досуга, на работе, в реализации различных социальных ролей и функций [1, с.6].

Невозможно не заметить актуальность данной темы, ведь сейчас, к сожалению, в нашем мире количество людей, и зачастую детей, с ограниченными возможностями здоровья, растёт.

Данной проблемой занимались многие психологи, философы, социологи. Большой вклад в развитии данной темы внесли Е.И. Пурыгина, М.С. Староверова, Т.В. Тимохина. Авторы отмечают, что инклюзия достижима в той социальной среде, которая готова к восприятию самой этой идеи [3, с.152].

Каждый человек в нашей стране имеет право на образование, в том числе и человек с ОВЗ. Успешное введение инклюзивного образования возможно лишь в обществе, обладающем здоровой нравственной основой. А в данный момент, сложилась ли такая нравственная основа в нашем обществе? Готово ли сейчас молодое поколение к такому ответственному шагу, как инклюзия? Данными вопросами задаются многие социологи, психологи, педагоги, что говорит нам о повышенном интересе к данной теме.

Инклюзивное образование не считается синонимом лишь физического присутствия детей с различиями и дееспособностью вместе с другими детьми. Создание соответствующих условий в инклюзивном образовании и воспитании охватывает все аспекты, в том числе материального, физического, позиционного аспек-

тов. Среда и возможности в такой системе должны быть на таком уровне, чтобы они охватили всех детей с различными ограниченными возможностями [4, с.144].

Многие образовательные учреждения переходят именно на инклюзивное образование, потому что сейчас происходит глобальные изменения в осознании общества с гуманной точки зрения. Гуманистическая идея общественного сознания строится на представлении о том, что современный мир является взаимозависимым и взаимодействующим, в котором признается равноправие всех жизненных взглядов, где уважают традиции и принимают инновации, устанавливаются диалогические и равноправные отношения между людьми вне зависимости от того, какими возможностями (интеллектуальными, физическими и другими) человек обладает.

За последнее время можно наблюдать, как идеи о ценности жизни медленно, но неуклонно овладевают общественным сознанием. Происходит поворот социального интереса к людям, не таким как все, имеющим ограниченные возможности жизнедеятельности и социальной активности, чье развитие и жизнь не вписываются в рамки типичного [5, с.63].

Инклюзия в широком смысле этого слова включает в себя не только сферу образования, но и весь спектр общественных отношений: труд, общение, развлечения. Везде должна быть создана доступная и доброжелательная атмосфера, преодолены барьеры среды и общественного сознания.

Система инклюзивного образования, с точки зрения социокультурных возможностей, образовательного пространства, нравственных принципов общества расширяется с каждым днем. В связи с этим, на предмет изучения уровня готовности общества к инклюзии и осмысления проблемы отношения людей к человеку с ограниченными возможностями здоровья, нами было проведено исследование [2, с.6].

Многие респонденты видят людей с ограниченными возможностями своими соседями по дому, но затрудняются ответить, если это будет их родственник. Не желательно, по мнению участников опроса, если лица с ограниченными возможностями здоровья будут коллегами, подчиненными,

врачами, учителями, представителями власти. Некоторые респонденты считают, что детям с нарушениями в развитии необходимо проходить обучение в специальном классе массовой школы, в школе индивидуального обучения. Необходимость льгот и государственной программы трудоустройства инвалидов признаются практически всеми участниками опроса.

Полученные данные свидетельствуют о том, что общество заинтересовано в проблеме инклюзии в нашем мире. Именно с позиций гуманизма и принятия оно ищет решения данной проблемы.

В настоящее время не каждый готов принять человека с ОВЗ. Но обозначение того, что люди видят данную проблему, что общество готово говорить, размышлять и действовать, для решения проблемы инклюзии должно мотивировать каждого. Такая этическая концепция утверждает ценность жизни любого человеческого существа, как единственного и неповторимого в этом мире. Его безусловное право на полноценную жизнь вне зависимости от того, есть у человека дефекты в развитии или нет, а также его безусловное право на образование и специальную помощь в соответствии с его особыми потребностями, право на достойную жизнь среди людей, право на уважительное отношение к нему. Ведь человек с ОВЗ, это не какой – то другой человек, это уникальная личность! [6, с. 11].

Поэтому процесс инклюзии в современном мире, это не только техническое или информационное внедрение каких – либо изменений в общественной жизни, а прежде всего – это изменение взгляда на жизнь и её ценность.

Литература:

1. Алехина С.В. Принципы инклюзии в контексте развития современного образования / С.В. Алехина // Психологическая наука и образование. – 2014. — №1.
2. Инклюзивное образование – путь к толерантному обществу: библиографический указатель / сост. С. В. Чиннова. — Мурманск : МГГУ, 2012. — 51с.
3. Пургина Е.И. Философские основы инклюзивного образования в контексте специального федерального государственного образовательного стандарта для детей с ограниченными возможностями здоровья / Педагогическое образование в России. — 2014. — № 2

4. Староверова М.С. Инклюзивное образование: настольная книга педагога, работающего с детьми с ОВЗ: методические пособия / М.С. Староверова и др.; под ред. Староверовой М.С. М.ВЛАДОС, 2011.

5. Тимохина Т.В. Инклюзивно ориентированное образование / Перспективы образования и науки, 2014 , №5 (11).

6. Назарова Н.М. К вопросу о теоретических и методологических основах инклюзивного обучения// Специальное образование. 2012.№ 2.

УДК 811'111

Філологічні науки

STYLISTIC PECULIARITIES OF J.F. KENNEDY'S
INAUGURAL ADDRESS

Tkhor N.M., Popik I.P.,

*candidates of philological sciences, associate professors,
department of lexicology and stylistics of the English language,*

Odesa national I.I. Mechnikov university

Odesa, Ukraine

The main aim of the present paper is to analyze the stylistic peculiarities of the inaugural address delivered by the 35th President of the USA John Fitzgerald Kennedy in 1961, who was the country's youngest president and the first Roman Catholic to be elected. His mysterious murder in 1963 became one of the most shocking events in the American history.

Although there were big domestic problems like racism and poverty, John F. Kennedy did not mention them in his Inaugural Address. His attention lay on the beginning conflict (the so-called Cold War) with the Soviet Union. He used the common enemy of every American in those times to unite the people in the fear of the Communist. Kennedy creates a mood of togetherness which makes the American people forget their problems for one moment and stand together behind the new president who will lead them out of the crisis. Kennedy raised the national pride through references to the glory past and stands for a new world of law. Kennedy does not really have any precise plans to realize his ideas, it's just general proposals

but it gives the audience the feeling as if Kennedy is a mastermind of cooperation and reconciliation. And he is already in progress to end the conflict with the Communist. He addresses not only his people but all the countries asking them to unite their forces for creation a new world [1].

The given text is a piece of oratory and as such it represents the publicist functional style the main aim of which is to persuade the reader or the listener that the author's point of view is the only correct one and to make him act in the desired way. To achieve this purpose, the publicist functional style combines strong emotional appeal with the strict logical argumentation.

The given speech can be logically divided into three parts. The first one concerns the present state of affairs in the USA and the world. The following grammatical markers (the Present Simple Tense) and lexical markers (*today, we, this century, this time and place*) show it. There are also some retrospective insertions in the first part of the speech and their markers are both lexical and grammatical (*forebears fought, prescribed*). Their aim is to remind the Americans about their glorious past and to stress that Kennedy himself is an adherent of the basic American principles of freedom. The expression “. . . a century and three-quarters ago” refers as well to the foundation of the United States of America as to the famous Gettysburg Address by Abraham Lincoln, which is one of the cornerstones of the American democracy. Kennedy strengthens this feeling of relation to the past with “*the same revolutionary belief for which our forebears fought . . .*”. As for the vocabulary used by the speaker, it is literary, which makes the speech high-flown [1].

The second part of the analyzed speech concerns the future and relieves Kennedy's message to different countries and the US citizens. The main grammatical marker of this part is the Future Simple Tense and the lexical – “*pledge, offer, let*”. In the second part of the Inaugural Address, Kennedy addresses different groups: the old allies, the new and free states, third world states, South-American states, the United Nations, and America's enemies. Although Kennedy does never name the addressee directly using logical periphrasis instead, it is obvious whom he refers to [1]. Anaphoric repetition used in this part of speech (the beginnings of every paragraph

are the same) add to the rhythmic and logical organization of the speech. This aim is also achieved with the help of numerous parallel constructions (to convert...to assist, to prevent...to enlarge). Alliterations like “pay any price” or “bear any burden” make the statements more harmonic producing the effect of euphony.

The analyzed speech is full of allusions, first of all biblical allusions: “*Let the word go forth, the torch has been passed*” [2]. The words “*The fire that can truly light the world*” connects Kennedy’s speech with the famous A Model of Christian Charity speech by John Winthrop. It is one of the most important speeches in American history and claims that America should be as a “city upon a hill”. Compared to the expression Kennedy uses it could be seen as corresponding. The fire lights the world as the city is seen all over the world. John F. Kennedy sees the United States as role model for the world as Winthrop did [1].

Another remarkable aspect of Kennedy’s speech is the thrown in allegory of the tiger. The image of the tiger at the end of the paragraph points up a warning to those new states not to cooperate with the communists. Another example is saying of the free society that has to help the poor in order to save the rich. Those little throw-ins make the whole speech appear more like a sermon [1].

To make the emotional appeal stronger the speaker uses rhetorical questions “*Can we forge... effort?*”. The words “*Ask not...*” became highly aphoristic and deliver the speaker’s message to his people – to unite their efforts and do everything possible for the prosperity of the USA. The most recurrent words in the speech are “peace, friends, foes, freedom” which are at the same time the key ones. They also help to deliver the speaker’s message to the world – the USA is ready to cooperate with any country in order to save peace and freedom of the people.

References

1. Kraski S. John F. Kennedy's Inaugural Adress, Munich, GRIN Verlag, 2005. URL: <https://www.grin.com/document/109790>
2. Transcript of President John F. Kennedy's Inaugural Address. 1961. URL: <https://www.ourdocuments.gov/doc.php?flash=false&doc=91&page=transcript>

ОКРЕМІ ЕТИЧНО ВАЖЛИВІ РИСИ ОСОБИСТІСНОЇ ПРОБЛЕМАТИКИ ПЕДАГОГА-ХУДОЖНИКА

Федоренко С. О.

аспірантка кафедри початкової освіти,

Черкаський національний університет

імені Богдана Хмельницького

м. Черкаси, Україна

Процес створення художнього образу пов'язаний із народженням власної творчої атмосфери майстра. У забезпеченні підтримки стабільного гармонійного стану художника у цей період чималу роль відіграє етична врівноваженість митця. Подоланню особистісних проблем на цьому шляху належить вагома роль, оскільки внутрішній зміст етичної вартості твору під час його створення залишається особливим процесом у творчості художника. Тому так важливо розглянути окремі етично важливі риси особистісної проблематики педагога-художника.

Особисті етичні норми художника мають свій складний зміст, який визначається умовами творчого середовища, історичними, суспільними впливами, нормами моралі, ступенем мотивації і відповідальності художника тощо. Творчість педагога-художника пов'язана з подвійною відповідальністю і як педагога, і як художника.

Творчий підхід у педагогічній професії пов'язаний із завданням подолання власного консерватизму й проявляється у вимозі творчокритичного ставлення педагога до самого себе й своєї світоглядної позиції [1, с.11].

Етику особистісної проблематики педагога-художника можливо розглядати за такими напрямками: професійному (мистецько-педагогічному), особистісному, суспільному, історичному, моральному.

За Лесею Українкою, моральна відповідальність за власний твір неодмінно повинна бути нерозривною з митцем [2, с. 13].

На етапі професійного втілення творчого задуму важливим є етичний рівень художника, адже, правдиве зображення, в якій би формі воно не було

представлено, є суб'єктивною складовою етики, обов'язку художника як перед суспільством, так і перед самим собою. І тільки після цього в процес особистісної проблематики вступають такі сторони, як реципієнт, презентаційні агенти, рецензенти, суспільство зі своєю системою впливів і оцінок. На творчий вибір впливає й особиста уява, й соціальне замовлення, й вплив суспільства, ступінь розробленості проблеми тощо.

Професійна етика пов'язана з мистецьким середовищем, у якому обертається художник. Вона має на меті описати й пояснити специфічність моралі художника [2, с. 17].

Враховуючи вимоги до педагогічних працівників і представників образотворчої сфери водночас, сучасна художня освіта ставить завдання щодо виховання педагогів-митців високого морально-етичного рівня. Моральні норми, які відповідають етичним вимогам педагогічної діяльності, стають віддзеркаленням сучасного рівня педагога, його етичним ідентифікатором.

Матеріальні й духовні компоненти культури визначають зміст виховання й учіння, а цінності й смисли складають основне змістове ядро освіти [3, с. 7].

Кожному історичному періоду розвитку суспільства відповідають певні етичні погляди. Яскравим прикладом історичного впливу може бути соціалістичний реалізм як продукт свого часу.

Соціальне самовизначення впливає на характер відносин у суспільстві, подальший розвиток творчості особистості, тому забезпечує ступінь узгодженості цілей суспільної діяльності. Нові соціокультурні впливи народжують нові моделі поведінки. Виховання в системі художньої освіти повинно враховувати необхідність забезпечення освіти відповідними методами і засобами.

Варто погодитися з науковою думкою С. Коновець, яка з-поміж багатьох особистісних якостей фахівців художніх спеціальностей визначає такі етично важливі: 1) прагнення до пізнання; 2) уміння використовувати досвід інших; 3) спроможність бачити сутність явищ; 4) уміння узагальнювати й аналізувати сприйняте; 5) оригінальність мислення; 6) наявність антиципації (передбачення); 7) розкріпачення підсвідомості; 8) використання нових, часто незвичайних

асоціацій; 9) здібності до творчих перетворень; 10) уміння інтегруватися з власним твором; 11) імпровізування у процесі самовираження [4, с. 38].

Розглянуті етично важливі риси особистісної проблематики педагога-художника, безумовно, є тільки частиною вивчення проблем розвитку в системі художньої освіти. Проблематика зумовлена необхідністю внесення нових змін у систему національної художньої освіти України, яка перебуває під впливом загального інтеграційного розвитку, відновлення етнічних мистецьких традицій і педагогічних пошуків в історичній площині.

Література:

1. Навчальний посібник з курсу «Професійна етика вищої освіти» для осіб, що навчаються в магістратурі за спеціальністю «Педагогіка вищої школи». / А.П. Алексеєнко, К.І. Карпенко, Л.О. Гончаренко, В.В. Дейнека. – Харків: ХНМУ, 2015. – 77 с.

2. Рубан Л.О. Професійна етика в процесі творчої самореалізації митця. Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата філософських наук. Київський національний університет ім. Тараса Шевченка. 1997.

3. Зязюн І.А. Інтегративна функція культури в інформаційному суспільстві. Професійно-художня освіта України: Зб. наук. праць / Редкол.: І.А. Зязюн (голова), В.О. Радкевич, Н.М. Чепурна (заступники голови) та ін. – Київ; Черкаси: видавництво «Черкаський ЦНТЕІ», 2007. – Вип. IV. – 249 с.

4. Коновець С. Проблеми творчого розвитку майбутніх учителів образотворчого мистецтва. Професійно-художня освіта України: Зб. наук. праць /Редкол.: І.А. Зязюн (голова), В.О. Радкевич, Н.М. Чепурна (заступники голови) та ін. – Київ; Черкаси: видавництво «Черкаський ЦНТЕІ», 2007. – Вип. IV. – 249 с.

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРИМУС В ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Фанчук Т.А.,

*аспірант Хмельницького університету
управління та права імені Леоніда Юзькова
м.Хмельницький, Україна*

Державний примус у нашій країні характеризується тим, що цей метод впливу є допоміжним, здійснюється на підставі переконання й тільки після використання переконання. Його застосовують до порівняно незначної кількості людей — тих, що вчинили правопорушення.

Державний примус — це психологічний або фізичний вплив державних органів (посадових осіб) на певних осіб з метою спонукати, примусити їх виконувати правові норми. Він виступає у двох формах: судовий і адміністративний. Використовують засоби й громадського примусу, які не є державними.

Адміністративний примус є одним із видів державного примусу. Йому, як і державному примусу в цілому, притаманні риси, сутність яких зводиться до використання державними органами, а в окремих випадках і громадськими об'єднаннями засобів примусового характеру з метою забезпечення належної поведінки людей. Разом з тим, адміністративний примус має низку характерних особливостей, які дозволяють відрізнити його від судового й громадського примусу. Такими особливостями є те, що:

- адміністративний примус використовують у державному управлінні для охорони суспільних відносин, що виникають у цій сфері державної діяльності;
- механізм правового регулювання адміністративного примусу встановлює підстави й порядок застосування відповідних примусових заходів;
- порядок застосування примусових заходів здебільшого регулюють норми адміністративного права, що включають норми законодавства або адміністративно-правові норми актів виконавчих органів;

- застосування адміністративного примусу — це результат реалізації державно-владних повноважень органів державного управління, і лише у виключних, встановлених законодавством випадках, такі засоби можуть застосовувати суди (судді);

- адміністративний примус використовують для:

- а) запобігання вчиненню правопорушень;
- б) припинення адміністративних проступків;
- в) притягнення до адміністративної відповідальності.

Адміністративний примус застосовують на основі адміністративно-процесуальних норм.

Викладене дає можливість визначити адміністративний примус як систему засобів психологічного або фізичного впливу на свідомість і поведінку людей з метою досягнення чіткого виконання встановлених обов'язків, розвитку суспільних відносин у межах закону, забезпечення правопорядку й законності.

Примусові засоби адміністративного характеру застосовують органи державної виконавчої влади, суди (судді) для впливу на громадян і посадових осіб з метою виконання ними юридичних обов'язків, припинення протиправних дій, притягнення до відповідальності правопорушників. Характер конкретних суспільних відносин вимагає притаманного тільки їм захисту. В одних випадках правопорядок забезпечують шляхом використання заходів запобігання правопорушенням, у інших — припинення правопорушень або покарання за вчинені правопорушення.

В юридичній науці склалася така класифікація заходів адміністративного примусу: а) заходи адміністративного запобігання (адміністративно-попереджувальні); б) заходи припинення правопорушень; в) адміністративні стягнення.

Найчастіше під заходами адміністративного запобігання розуміють дії уповноважених органів або посадових осіб, спрямовані на примусове забезпечення виконання громадянами обов'язків перед суспільством,

забезпечення суспільної безпеки й громадського порядку, недопущення та боротьбу зі стихійним лихом, епідеміями, епізоотіями й ліквідацію їх наслідків.

Умовами для виникнення конкретних відносин, пов'язаних із використанням засобів адміністративного примусу, є різні юридичні факти, в тому числі протиправні дії окремих осіб і організацій. Засоби адміністративного запобігання мають ту особливість, відрізняються від засобів припинення адміністративних правопорушень і адміністративних стягнень тим, що їх використання не пов'язано з вчиненням неправомірних дій. Це попереджувальні, профілактичні заходи.

Незважаючи на свій профілактичний характер, заходи адміністративного запобігання можуть бути здійснені в примусовому порядку, оскільки небезпека, якій вони протидіють, загрожує або окремій фізичній особі, або суспільству й державі. Переважно це виражається у вигляді певних обмежень і заборон. Ці заходи є різноманітними, застосовуються в різних галузях суспільного життя й різними об'єктами. Законодавчою базою таких заходів є КпАП та Митний кодекс, закони, оперативно-розшукову діяльність, Службу безпеки, надзвичайний стан, державний кордон, пожежну безпеку, дорожній рух. Примусовий вплив під час використання цих заходів Державна прикордонна служба України може виявлятися у фізичному або психічному впливі, суто примусових діях.

Найтипівішими є такі заходи адміністративного запобігання:

- 1) вимога припинення окремих дій;
- 2) перевірка документів;
- 3) огляд речей і особистий огляд;
- 4) закриття ділянок державного кордону.(3).

Протиправна поведінка може виявитися в конкретному адміністративному правопорушенні або в неодноразових, систематичних протиправних діях, антигромадській поведінці окремих осіб. Це обумовлює необхідність застосування державними органами або посадовими особами до певних суб'єктів різноманітних засобів припинення антигромадських діянь, а також

адміністративних проступків. Серед засобів адміністративного примусу заходи адміністративного припинення, що використовують у адміністративному порядку, найчисленніші. Їх застосування обумовлено потребою швидкого й ефективного припинення посягань на інтереси окремих громадян, держави та громадських об'єднань.

Заходи припинення правопорушень — це примусове зупинення протиправних діянь, що носять ознаки адміністративного проступку (а в деяких випадках — і кримінальний характер), спрямоване на недопущення шкідливих наслідків і забезпечення застосування до винної особи адміністративного стягнення, а у виключних випадках — і кримінального покарання.

У чинному законодавстві, спеціальній літературі немає вичерпного переліку й чіткої класифікації цих заходів, як і єдиної думки щодо того, які саме заходи слід вважати заходами адміністративного припинення. Разом з тим, слід відзначити достатньо повне регулювання в законодавстві заходів припинення та умов їх застосування.

До заходів припинення Державної прикордонної служби України відносять:

- 1) адміністративне затримання;
- 2) особистий огляд і огляд речей;
- 3) вилучення речей і документів.(4).

Застосування цих заходів регулюється низкою законів. Так, адміністративне затримання, що застосовують з метою припинення адміністративних порушень, встановлення особи, забезпечення своєчасного й правильного розгляду справ і виконання постанов по справах про адміністративні правопорушення, проведення особистого огляду, огляду речей і вилучення речей та документів, регламентовано КпАП (статті 260–263, 267) та іншими законодавчими актами.(1).(2).

Відповідно до чинного законодавства адміністративне затримання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, може тривати не більш ніж три години, за винятком випадків, коли законодавчими актами встановлено інші

строки. Особистий огляд і огляд речей як заходи припинення адміністративних проступків здійснюють з метою забезпечення провадження в справах про адміністративні правопорушення. Вимоги до процесуального оформлення цих дій регулюють ст. 264 КпАП та інші законодавчі акти.(1).

Заходи припинення тісно пов'язано із заходами запобігання та адміністративними стягненнями, яким вони часто передують, оскільки забезпечують умови для їх застосування.

Під час використання заходів як адміністративного запобігання, так і припинення адміністративних проступків органи державного управління повинні суворо додержуватися принципу законності. Це забезпечується систематичним контролем з боку вищих органів і посадових осіб, прокурорським наглядом, правом адміністративного та судового оскарження, іншими встановленими законодавством способами.

Література:

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 7 грудня 1984 р. № 8073-X (зі змінами) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80732-10>.

2. Про затвердження Інструкції з оформлення посадовими особами Державної прикордонної служби України матеріалів справ про адміністративні правопорушення : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 18 вересня 2013 р. № 898 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z1729-13>.

3. Про Державну прикордонну службу України : Закон України від 3 квітня 2003 р. № 661-IV (зі змінами) // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 27. – Ст. 208.

4. Про затвердження Інструкції з оформлення посадовими особами Державної прикордонної служби України матеріалів справ про адміністративні правопорушення : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 18 вересня 2013 р. № 898 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z1729-13>.

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ВЛАДИ: ВПЛИВ ПАНДЕМІЇ КОРОНАВІРУСУ (COVID-19)

Харитонюк О.Л.

*аспірантка кафедри політології та державного управління
Східноєвропейський національний університет
імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна*

З 2020 року з поняттям децентралізації стикається майже кожен українець. Реформа децентралізації визнається однією з найуспішніших в Україні. Для державної регіональної політики 2020 рік дуже важливий. Адже це завершальний рік для втілення в життя того, що було заплановано в стратегіях регіонального розвитку на період до 2020 року. Це рік розробки проєктів, упровадження яких розпочнеться 2021 року [1].

В умовах децентралізації місцеве самоврядування в Україні стало основним публічним інвестором на територіях. Будівництво, ремонти закладів, закупівля громадського та комунального транспорту уже стали звичним явищем у громадах. Однак раптом у виборчий рік вибухнув коронавірус і країна стала на паузу. У цей час місцеве самоврядування, не розраховуючи на обласні органи виконавчої влади та уряд, активно включилося у боротьбу з пандемією, закупаючи маски, халати, апарати ШВЛ, шукаючи різні можливості для допомоги лікарням [2].

Саме тому, дуже важливо проаналізувати вплив пандемії коронавірусу (COVID-19) на місцеве самоврядування.

02 квітня 2020 року набув чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів, спрямованих на забезпечення додаткових соціальних та економічних гарантій у зв'язку з поширенням коронавірусної хвороби (COVID-2019)» [3]. Законом № 540-IX були внесені зміни до 8 кодексів України - Податкового, Господарського, Цивільного, Кодексу законів про працю України, Кодексу адміністративного судочинства України та

трьох процесуальних кодексів. Крім того, змін зазнали 27 законів України. Більшість нововведень прямо або опосередковано стосуються органів місцевого самоврядування [4].

Держава під час карантину істотно зменшила податкове навантаження, причому переважно коштом податків, які наповнюють місцеві бюджети, і вирішила підсилити медицину коштом місцевих бюджетів. А це означає, що на розв'язання інших проблем у громадах залишилося значно менше грошей.

Місцеві бюджети недоотримали кошти з податку на землю та від оренди нерухомості. Через те, що багато працівників були звільнені або ж перебували у відпустках без збереження заробітної плати, скоротилися надходження від ПДФО, який є вагомою складовою наповнення бюджетів [5].

Також, варто зазначити що великою небезпекою не лише для місцевого самоврядування, але й для функціонування держави в цілому є низький рівень професіоналізму чинної влади в Україні та її неготовність справлятися з такими серйозними викликами. В умовах пандемії коронавірусу, центральна влада показала неспроможність належної комунікації з представниками місцевої влади. Це підтверджує конфлікт, що відбувся між президентом України Володимиром Зеленським і міським головою Черкас Анатолієм Бондаренком [6] або інциденти у Нових Санжарах [7].

Таким чином, можна зробити висновки, що COVID-19 та наслідки карантину, вочевидь, змінюють життя місцевого самоврядування в Україні. Деякі з цих змін мають короткостроковий термін, деякі залишаться у житті українців надовго. Очевидно, що ситуація з коронавірусом стала серйозним викликом для українських громад. Також із впевненістю можна стверджувати, що на місцеве самоврядування прийшлося найбільше навантаження у боротьбі з наслідками пандемії [8].

Як казав Вінстон Черчилль: Будь-яка криза — це нові можливості. Саме тому, можливо зараз час для того, аби в труднощах стати сильнішими, кмітливішими та успішнішими, адже це і є справжня децентралізація – коли все у наших руках.

Література:

1. Харитоновна К. Круглий стіл: «Децентралізація в умовах кризи та карантину в Україні: чим завершиться цей процес?» [Електронний ресурс] / Катерина Харитоновна. – 2020. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.oa.edu.ua/ua/info/news/2020/13-05-02>.
2. Мери втрачають бюджет і діють на випередження перед виборами [Електронний ресурс] // Рівненські новини. – 2020. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.rivnenews.com.ua/2020/05/07/mery-vtrachaiut-biudzheth-i-diiut-na-vyperedzhennia-pered-vyboramy-ekspert/>.
3. Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України, спрямованих на забезпечення додаткових соціальних та економічних гарантій у зв'язку з поширенням коронавірусної хвороби (COVID-19)" [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. – 2020. – Режим доступу до ресурсу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/540-20#Text>.
4. Вплив закону для протидії коронавірусу на бюджети органів місцевого самоврядування - інформаційна довідка [Електронний ресурс]. – 2020. – Режим доступу до ресурсу: <https://decentralization.gov.ua/news/12359>.
5. Думанська В. Як карантин вплине на життя українців та місцеве самоврядування [Електронний ресурс] / Вікторія Думанська // Українська правда. – 2020. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.pravda.com.ua/columns/2020/05/10/7251030/>.
6. Володимир Зеленський назвав мера Черкас Анатолія Бондаренка «бандитом», а той відповів відеозверненням [Електронний ресурс] // Радіо Свобода. – 2020. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.radio-svoboda.org/a/zelenskii-bondarenko-konflikt-karantyn/30624203.html>
7. Зеленський у Нових Санжарах. [Електронний ресурс] // Радіо Свобода. – 2020. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-novi-sanzhary/30469980.html>.
8. Як COVID-19 та карантин впливають на життя ОТГ [Електронний ресурс]. – 2020. – Режим доступу до ресурсу: <https://decentralization.gov.ua/news/12488>.

СУЧАСНІ ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ УКРАЇНИ: НОВІ РЕАЛІЇ СУСПІЛЬСТВА

Чиркіна С.В.,

викладач фортепіано, концертмейстер

відділу «Музичне мистецтво»

Канівський коледж культури і мистецтв

м. Канів, Україна

В наш час, коли відбуваються різкі зміни в суспільстві, особлива місія відводиться педагогіці. Педагогіка проходить червоною ниткою через всі науки, спеціалістів до кожної потрібно підготувати, навчити,- це поле діяльності педагогів. Особливо зараз, коли продовжується війна на сьомому році в Україні. Педагогіка має бути гнучкою, трансформуватися в залежності від вимог до майбутньої професії її вихованців.

Головне завдання, яке ставить перед педагогами держава, це виховання вільної всебічно розвиненої особистості. Громадянам важливо дати можливість розвивати свої різноманітні здібності, задовольнити потреби самовдосконалення й реалізації творчих та наукових потенціалів. Потрібно наголошувати, що громадяни України культурні, освічені, творчо обдаровані люди, які заслуговують на повагу. Незважаючи на війну і випадки тероризму в Україні, головна ціль педагогіки гуманна- виховати щасливих людей; бо в іншому випадку, ми будемо мати суспільство невротичних громадян[2,с.456].

Честь і гідність людини стоять на одному рівні з життям. Людина не може почувати себе щасливою, якщо її гідність принижують. В першу чергу, завдання педагогів не порушувати конституційні права громадян. На жаль, не всі викладачі володіють державною мовою. Старі кадри не встигають за сучасними технічними змінами- в комп'ютеризації суспільства, не розуміють, що зараз можна отримати освіту , навчаючись онлайн. Для нового в педагогіці потрібно виплекати нових педагогів, не обмежених рамками старих умовностей. Потрібно виховувати творчу та наукову інтелігенцію. Інтелігенція

утворює осередок культури і науки, за яким українців будуть оцінювати і сприймати у світі. Зараз Україна знаходиться на шляху становлення своєї справжньої, а не фіктивної державності.[3, с.5-6].

Майбутня інтелігенція навчається зараз і у творчих позашкільних закладах, школах мистецтв, а старші діти- в інститутах та університетах. Наше завдання вже зараз виховувати з них потужну, свідому, культурну, етичну, інтелектуальну інтелігенцію. Дослідженням досвіду, пов'язаного з незадоволенням, займався З. Фрейд. Вплив реалій суспільства на особистість досліджують в своєму підручнику філософії І. Б. Бичко, Ю. В. Осічнюк, В. Г. Табачковський та ін.

Таким чином, зміни в суспільстві останнім часом дуже динамічні, вони формуються на ідеях:

- гуманізму,
- соціального добробуту,
- демократії,
- свободи, толерантності,
- відповідальності,
- здорового способу життя, готовності до змін.

Педагогіка набула рис публічності. Викладачі мають зважати на те, що діти і молодь забезпечені сучасною мобільною, комп'ютерною технікою і кожен урок і лекція може бути знятий на відео і викладений в соціальній мережі. Потрібно підтримувати в новому поколінні любов до новітніх технологій, в рамках чинного законодавства. Потрібно з повагою ставитися до учнів, студентів, боротися з комплексами.[1, с.516].

Педагогіка постійно трансформується з вимогами часу, суспільного замовлення, політичних умов. Виховуючи необхідні суспільству якості, потрібно враховувати природні нахили індивідуумів. Пригнічення людської природі і природних потреб приводить до нервових розладів.

Патріотичне виховання спирається на загальнопедагогічні принципи виховання: дитиноцентризм, природовідповідність, культуровідповідність,

гуманізм, врахування вікових та індивідуальних особливостей. Зміни в суспільстві відбуваються як в окремій країні, так і в людській цивілізації взагалі. Тотальна урбанізація життя суспільства, загальний характер інтеграційних процесів, що відбуваються в сфері культури і мистецтва породжують нове світовідчуття, нові способи пластичного мислення. В динамічному розвитку суспільства попереду мають іти педагоги. Їх завдання – формувати особистість тих, хто творитиме науку і культуру України.

Кожна особистість не повинна почувати себе розколотою, повинна бути в гармонії сама з собою. А. Д. Тойнбі говорив, що розкол в душах людей виникає в самих різноманітних формах - почуття, поведінка, життя в цілому. Сучасні реалії ставлять перед педагогікою багато завдань. Кожна проблема вимагає іншого творчого підходу, постійних змін. Необхідно долати всі комплекси українців, комплекс меншовартості. Повертати собі вкрадену історію, мистецьку історію. Україна виростила багато відомих вчених, артистів, митців, воїнів, державних діячів, які були розкидані по цілому світі. Педагогіка повинна виховувати покоління щасливих людей, гордих називатися українцями.

Література:

1. Л. В. Губерський, І. Ф. Навальний, В. П. Андрущенко та ін.; Філософія: Навчальний посібник. За редакцією І.Ф.Надольного. -4-те вид.,стер.-К.:Вікар, 2004. -516с. ISBN 966-7131-67-X

2. І.Б. Бичко, Ю. В. Осічнюк, В. Г. Табачковський та ін. Філософія. Курс лекцій: Навчальний посібник. -К.:Либідь,1991. -456с. ISBN 5-11-001769-7

3. В. Сидоренко. «Вступ». Сучасне мистецтво. Збірник Інституту проблем сучасного мистецтва Академії мистецтв України. Випуск 1. Наукове видавництво «Акта». 2004 рік. С. 5-6.

ПРОТИСТОЯННЯ ЖИТТЯ ТА СМЕРТІ В РОМАНІ ДЖ. ФАУЛЗА
«КОЛЕКЦІОНЕР»

Шевченко В.В.,

*студентка факультету іноземної філології
Харківський національний педагогічний університет
імені Г.С. Сковороди
м. Харків, Україна*

Мотиви життя та смерті є базовими в літературі ХХ століття, зокрема потужними вони є в англійському психологічному романі. Своєрідне втілення та реалізацію ці мотиви мають у творчості Джона Фаулза, наприклад, у його романі «Коллекціонер». Письменник свідомо пов'язує філософський зміст свого твору з конфліктом двох життєвих позицій, двох типів світогляду та світовідчуття, двох протилежних точок зору на життя, поетичний монтаж яких додає гостроти та напруженості [1]. Нерозвиненість розуму й серця Клегга, який зробив своєю бранкою прекрасну Міранду, стає причиною подальшої смерті дівчини.

Образи Міранди та Клегга створені автором як повністю протилежні один одному. Це дві різні іпостасі – життя та смерть, два різних світи – художник та колекціонер, один з яких створює, а інший знищує красу. У цілому, образ Міранди мінливий та динамічний, через що автор надзвичайно точно зображує психологічний стан героїні. Він найчастіше використовує односкладні речення, щоб передати душевне напруження дівчини. У характеристиці Клегга, навпаки, Дж. Фаулз домігся максимальної статичності: такий педант, як Клегг, не боїться смерті та не чекає її приходу в найближчі кілька десятків років: *“I shall put what she wrote and her hair up in the loft in the deed-box which will not be opened till my death, so I don't expect for forty or fifty years”* [2, с. 125].

Істота такого складу, як Каліббан, гостро переживає свою неповноцінність, але з особливою чутливістю. Клегг зловісно аморальний з інфантильною примхливістю, моралізаторством, будучи до певної міри мучеником: *“I just sat*

there, listening to her breathing and muttering (she never seemed to sleep properly) and thinking about the way things turned out. Thinking about my rotten life and her life, and everything else” [2, с. 122].

Міранда ж є повною протилежністю колекціонера, вона – творча індивідуальність, її образ складний та багатогранний, вона є образом життя. Дж. Фаулз поглибив та ускладнив характер героїні, показавши його в динаміці, що, безумовно, свідчить про внутрішній розвиток особливості Міранди. Автор демонструє, що дівчина прагне до життя та світла, при цьому сама випромінюючи світло, проте Клефт не здатен цього зрозуміти: *“How frightened of dying I was in those first days. I don’t want to die because I keep on thinking of the future. <...> A new age is beginning. I know it’s dangerous. But it’s wonderful to be alive in it” [2, с. 106].*

Отже, Міранда постає прекрасним метеликом, яку Фредерік зловив у сачок своєї манії та зробив кращим зразком у колекції убитих його гіпертрофованою до збоченої естетичності пристрасною живих створінь, хоча він і намагається це приховувати: *“Miranda there, too, of course. But I knew all the time it was silly; I’d never collect anything but butterflies. Pictures don’t mean anything to me. She could never see that” [2, с. 36].*

Автор при цьому навмисне обрав позицію спостерігача, залишаючи читачеві можливість самостійно визначитися в фантасмагорії жорстокості й жаху, протистояння життя та смерті, якими сповнена буденна дійсність, продемонстрована у творі.

Література:

1. Дереза Л.В. Мотиви еросу й танатосу в романі Джона Фаулза «Колекціонер» [Електронний ресурс]. *Філологічні науки*. Вип. 1. 2010. С. 22–27. URL: <http://dspace.pnpu.edu.ua/bitstream/123456789/1468/1/Dereza.pdf> (дата перегляду: 01-02.08.2020).
2. John Fowles. *The Collector*. UK: Jonathan Cape, 1963. 125 p. [E-resource]. URL: http://www.kkworld.com/kitablar/con_faulz_kolleksiyachi-eng.pdf (viewed 01-03.08.2020).

РОЗРОБКА МОБІЛЬНИХ ДОДАТКІВ У СФЕРІ ОСВІТИ

Юскович-Жуковська В.І.,

*доцент кафедри інформаційних систем
та обчислювальних методів,*

Шеремета О.В.,

магістрант факультету кібернетики,

Шеремета Р.В.,

студент факультету кібернетики

Міжнародний економіко-гуманітарний університет

імені академіка Степана Дем'янчука

м.Рівне, Україна

Стрімкий розвиток інформаційно-комунікаційних технологій сприяє створенню глобальних освітніх інформаційних ресурсів, призводить до формування нового, цифрового суспільства.

На сьогодні у системі вищої освіти активно використовується електронне навчання, набирають обертів віртуальні університети, створюються Internet-портали дистанційного навчання, web-сайти освітніх закладів та ін.

На базі засобів і технологій віртуальної хмарної інфраструктури, розгалужених мереж нових поколінь засобів покриття простору діяльності людини Інтернет-сигналом забезпечуватиметься повна Інтернет доступність середовища буття, продуктивної діяльності людини в планетарному масштабі [1, с.31].

Все більшою популярністю у навчальному процесі серед студентів користуються смартфони. Це пояснюється насамперед їх економнішою в порівнянні з ПК ціновою політикою, сенсорними екранами, потужними процесорами, якісними мультимедійними функціями, наявністю Wi-Fi, GPS, зручними розмірами. Технології бездротового зв'язку 3G, 4G, 5G та ін. надають негайний доступ до освітніх та інших Інтернет-ресурсів.

Мобільні додатки вже стали "must have"- частиною практично у будь-якому бізнесі. По статистиці WeAreSocial біля 58% українців щодня користуються смартфонами і 71% виходять в мережу використовуючи додатки

[2]. Мобільні додатки потенційно швидко завантажуються, масштабуються, мають навігацію та сумісні з усіма інформаційними сервісами.

Оскільки на практиці студенти здійснюють пошук інформації в режимі online зі смартфонів набагато частіше, ніж з ПК, тому актуальними є дослідження зі створення та використання мобільних додатків, як дієвих засобів комунікації у сфері вищої освіти.

Огляд і аналіз публікацій з «мобілізації» освітнього процесу показує, що сучасні мобільні пристрої в розвинутих країнах використовуються в галузі освіти, управління, організації викладання для фахівців-практиків, а також як технічні засоби підтримки навчання для учнів та студентів, молодих науковців [3].

Так, мобільний додаток Массачусетського технологічного інституту Open Course Ware не лише інформує студентів про розклад занять та новини, а надає вільний доступ до навчальних матеріалів: конспектів лекцій, практичних занять, екзаменаційних питань, архіву відеокурсів з різноманітних дисциплін, репозитарію, тощо.

В даний час вітчизняні університети також активізували роботу зі створення власних мобільних додатків. В основному вони призначені для швидкого доступу до розкладу занять, оголошень, актуальних подій в закладах вищої освіти.

Крім того, магазини Google Play та AppStore пропонують велику кількість мобільних додатків в різних галузях знань, починаючи від гуманітарних до точних наук.

Розробка додатків для смартфонів проводиться в інтегрованому середовищі, яку надає кожна з існуючих платформ і дозволяє виробникам виконувати завдання з програмування, тестування та впровадження. Сучасні мобільні пристрої надають для навчання з використанням мережі Інтернет такі ж можливості, що й стаціонарні комп'ютери. Обумовлено це підтримкою рушія JavaScript та WebApi в веб-браузерах. Тому розробка мобільних додатків на сучасному етапі є вкрай популярною послугою.

Найпоширенішими ОС для смартфонів є: Android, iOS, Windows Mobile. Спільними характеристиками цих ОС є те, що на їх платформи можна

встановити популярні зручні безкоштовні додатки – браузери Google Chrome, Opera Mini, Dolphin Browser та ін. з багатьма функціональними можливостями, високою швидкістю роботи та підтримкою web-технологій.

На частку мобільних пристроїв на базі Android припадає 70% всіх користувачів, в т.ч. студентів.

Для розробки під Android можуть використовуватися наступні технології та мови програмування:

- Java, Kotlin, Dart, Javascript,
- ReactNative,
- Native розробка,
- Flutter,
- Android SDK.

Для того, щоб додаток став доступним більшій аудиторії студентів, створюються гібридні додатки одночасно для декількох платформ.

При розробці мобільних додатків у сфері вищої освіти необхідно по-перше, особливу увагу приділяти web-дизайну та інтерфейсу, а по-друге, враховувати специфіку викладання кожної дисципліни. Тоді створений мобільний додаток буде зручним у користуванні та ефективним для навчального процесу.

Література:

1. Биков В.Ю. Мобільний простір і мобільно орієнтоване середовище Інтернет-користувача: особливості модельного подання та освітнього застосування. Інформаційні технології в освіті. 2013. №17. С. 9-37. Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/itvo_2013_17_3

2. Мобільні додатки. Сучасні тенденції розвитку [Електронний ресурс]: Міжнародний портал легкої промисловості https://shd.com.ua/mobile_app-or-site.

3. В.Бондаренко.Мобільні застосунки як засіб комунікації в суспільстві знань: освітній аспект [Електронний ресурс]: http://194.44.29.148/index.php?option=com_content&view=article&id=3552:mobilni-zastosunki-yak-zasib-komunikatsiji-v-suspilstvi-znan-osvitnij-aspekt&catid=81&Itemid=415

